Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma komora)

zo 14. júla 2021 *

„Dumping – Dovozy určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Rusku a na Ukrajine – Priebežné revízne prešetrovanie – Výpočet normálnej hodnoty – Predajné, všeobecné a administratívne náklady – Predaj medzi prepojenými spoločnosťami – Bežný obchodný styk – Jeden hospodársky subjekt – Článok 2 ods. 3, 4 a 6 nariadenia (EÚ) 2016/1036 – Vývozná cena – Úprava – Funkcie porovnateľné s funkciami zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu – Článok 2 ods. 10 písm. i) nariadenia 2016/1036 – Zjavne nesprávne posúdenie – Iná metóda, než tá, ktorá bola použitá pri predchádzajúcom prešetrovaní – Článok 11 ods. 9 nariadenia 2016/1036 – Legitímna dôvera – Právo na obhajobu“

Vo veci T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, so sídlom v Nikopole (Ukrajina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, so sídlom v Dnipre (Ukrajina),

v zastúpení: B. Servais, advokát,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Němečková a G. Luengo, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ, na zrušenie vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2019/1295 z 1. augusta 2019, ktorým sa mení vykonávacie nariadenie (EÚ) 2018/1469, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Rusku a na Ukrajine, a to po čiastočnom priebežnom revíznom prešetrovaní podľa článku 11 ods. 3 nariadenia (EÚ) 2016/1036 (Ú. v. EÚ L 204, 2019, s. 22),

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia L. Truchot (spravodajca) a M. Sampol Pucurull,

* Jazyk konania: angličtina.

tajomník: E. Artemiou, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 17. decembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyne, Interpipe Niko Tube LLC a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, sú dve spoločnosti založené podľa ukrajinského práva, ktoré vykonávajú činnosť výroby a vývozu bezšvových rúr a rúrok.

2 V nadväznosti na sťažnosť podanú 14. februára 2005 Obranným výborom priemyslu bezšvových oceľových rúr Európskej únie začala Komisia Európskych spoločenstiev antidumpingové konanie týkajúce sa dovozu určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo ocele s pôvodom v Chorvátsku, Rumunsku, Rusku a na Ukrajine podľa nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45) [nahradeného nariadením Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009, o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51), ktoré bolo nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1036 z 8. júna 2016 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 21, ďalej len „základné nariadenie“)], a najmä článku 5 nariadenia č. 384/96 (teraz článok 5 základného nariadenia) v znení vyplývajúcom z nariadenia Rady (ES) č. 461/2004 z 8. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 384/96 a nariadenie (ES) č. 2026/97 o ochrane pred subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 77, 2004, s. 12; Mim. vyd. 11/010, s. 150, ďalej len „zmenené nariadenie č. 384/96“).

3 Dňa 27. júna 2006 Rada Európskej únie prijala nariadenie (ES) č. 954/2006, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo ocele s pôvodom v Chorvátsku, Rumunsku, Rusku a na Ukrajine, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (ES) č. 2320/97 a (ES) č. 348/2000, ktorým sa ukončujú predbežné preskúmania a preskúmania uplynutia platnosti antidumpingového cla na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom, okrem iného, v Rusku a Rumunsku, a ktorým sa ukončujú predbežné preskúmania antidumpingového cla na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom, okrem iného, v Rusku a Rumunsku a v Chorvátsku a na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 175, 2006, s. 4).

4 Nariadením č. 954/2006 Rada uložila antidumpingové clo vo výške 25,1 % na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo ocele vyrobených spoločnosťami CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube a OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, dvomi spoločnosťami založenými podľa ukrajinského práva, z ktorých sa stali Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (ďalej len spoločne „bývalé spoločnosti Interpipe“), ktorých právnymi nástupcami sú žalobkyne. V tomto nariadení Rada konštatovala, že tieto spoločnosti boli „prepojené“ s dvomi predajnými spoločnosťami: SPIG Interpipe, so sídlom na Ukrajine, a Sepco SA, so sídlom vo Švajčiarsku.

5 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2006 sa bývalé spoločnosti Interpipe domáhali zrušenia nariadenia č. 954/2006 v rozsahu, v akom sa ich týka.

6 Rozsudkom z 10. marca 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, ďalej len „prvý rozsudok Interpipe“, EU:T:2009:62), Všeobecný súd poukazujúc na existenciu zjavne nesprávneho posúdenia a porušenia práv na obhajobu zrušil článok 1 nariadenia č. 954/2006, keďže antidumpingové clo stanovené pre vývozy výrobkov vyrobených predmetnými ukrajinskými spoločnosťami do Únie prevyšovalo clo, ktoré by sa uplatnilo, keby sa nepristúpilo k úprave vývoznej ceny vykonanej z dôvodu provízie v zmysle článku 2 ods. 10 písm. i) zmeneného nariadenia č. 384/96 [teraz článok 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia] v prípade, keď sa predaj uskutočňoval prostredníctvom švajčiarskej spoločnosti Sepco. Z bodu 178 uvedeného rozsudku vyplýva, že ak sa zistí, že výrobca poverí úlohami bežne pripadajúcimi vnútornému predajnému oddeleniu spoločnosť distribuujúcu jeho výrobky, ktorú hospodársky ovláda a s ktorou tvorí jeden hospodársky subjekt, odôvodňuje to skutočnosť, že Rada a Komisia vychádzajú z cien platených prvým nezávislým zákazníkom pridruženému distribútorovi bez toho, aby sa pristúpilo k úprave z dôvodu provízie. Podľa Všeobecného súdu spoločnosť Sepco mohla byť považovaná za vnútorné predajné oddelenie bývalých spoločností Interpipe, takže inštitúcie nemali pristúpiť k úprave cien, ktoré uplatňovala. Všeobecný súd žalobu v zostávajúcej časti zamietol.

7 Rozsudkom zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78), Súdny dvor zamietol odvolania podané Radou a Komisiou proti prvému rozsudku Interpipe.

8 Rada dosiahla súlad s prvým rozsudkom Interpipe prijatím vykonávacieho nariadenia (EÚ) č. 540/2012 z 21. júna 2012, ktorým sa mení nariadenie č. 954/2006 (Ú. v. EÚ L 165, 2012, s. 1). Podľa odôvodnení 11 až 14 tohto vykonávacieho nariadenia bolo dumpingové rozpätie prepočítané bez úpravy vývoznej ceny v prípade predajov uskutočnených prostredníctvom prepojenej spoločnosti Sepco z dôvodu provízie v zmysle článku 2 ods. 10 bodu i) nariadenia č. 1225/2009 [teraz článok 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia], ktoré medzitým nahradilo zmenené nariadenie č. 384/96. Sadzba antidumpingového cla uplatniteľného na žalobkyne bola stanovená na 17,7 %.

9 Antidumpingové opatrenia stanovené v nariadení č. 954/2006, zmenenom vykonávacím nariadením (EÚ) č. 540/2012, boli ponechané v platnosti na ďalších päť rokov podľa vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 585/2012 z 26. júna 2012, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Rusku a na Ukrajine na základe preskúmania pred uplynutím platnosti podľa článku 11 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1225/2009 a ktorým sa ukončuje konanie o preskúmaní pred uplynutím platnosti týkajúce sa dovozu určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Chorvátsku (Ú. v. EÚ L 174, 2012, s. 5). Rada sa domnievala, že žalobkyne naďalej pracovali s dvomi prepojenými obchodníkmi so sídlom na Ukrajine a vo Švajčiarsku (pozri bod 4 vyššie), teraz LLC Interpipe Ukraine (ďalej len „IPU“) a Interpipe Europe SA (ďalej len „IPE“). Sadzba antidumpingového cla uplatniteľného na žalobkyne zostala stanovená na 17,7 %.

10 Po ukončení priebežného revízneho prešetrovania, o ktoré žalobkyne požiadali na základe článku 11 ods. 3 nariadenia č. 1225/2009 (teraz článok 11 ods. 3 základného nariadenia) (ďalej len „priebežné prešetrovanie skončené v roku 2012“), Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ)

č. 795/2012 z 28. augusta 2012, ktorým sa mení a dopĺňa vykonávacie nariadenie č. 585/2012 (Ú. v. EÚ L 238, 2012, s. 1), podľa ktorého bola sadzba antidumpingového cla, ktorá sa na ne vzťahovala, znížená na 13,8 %.

11 Komisia 4. júla 2017 v Úradnom vestníku uverejnila oznámenie o začatí revízneho prešetrovania pred uplynutím platnosti antidumpingových opatrení uplatniteľných na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Rusku a na Ukrajine (Ú. v. EÚ C 214, 2017, s. 9). Prešetrovanie uvedené v tomto oznámení (ďalej len „konečné prešetrovanie skončené v roku 2018“) bolo založené na článku 11 ods. 2 základného nariadenia.

12 Komisia 7. mája 2018 v Úradnom vestníku uverejnila aj oznámenie o začatí čiastočného priebežného revízneho prešetrovania antidumpingových opatrení uplatniteľných na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok okrem iného s pôvodom z Ukrajiny (Ú. v. EÚ C 159, 2018, s. 18). Prešetrovanie uvedené v tomto oznámení (ďalej len „priebežné prešetrovanie skončené v roku 2019“), ktoré nasledovalo po žiadosti žalobkýň založenej na článku 11 ods. 3 základného nariadenia, bolo obmedzené na dumping, ktorý im bol vytýkaný.

13 Dňa 13. júla 2018 Komisia v rámci konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 zaslala žalobkyniam v súlade s článkom 20 základného nariadenia všeobecný informačný dokument, v ktorom ich informovala, že na účely určenia ich predajných nákladov, administratívnych výdavkov a ostatných všeobecných nákladov (ďalej len „PAV náklady“), potrebných na výpočet normálnej hodnoty podľa článku 2 ods. 3 a 4 základného nariadenia, zamýšľala zohľadniť nielen PAV náklady týkajúce sa predaja dotknutého výrobku, ktorý žalobkyne predali nezávislým zákazníkom so sídlom na Ukrajine, či už priamo alebo prostredníctvom IPU, ale aj PAV náklady s výnimkou prepravných nákladov týkajúcich sa predaja uvedeného výrobku žalobkyňami spoločnosti IPU, aby ich táto posledná uvedená spoločnosť opäť predala nezávislým zákazníkom so sídlom na Ukrajine.

14 Okrem toho Komisia poznamenala, že žalobkyne vyvážajú svoje výrobky do Únie nielen ako predtým prostredníctvom IPE, ale aj prostredníctvom inej prepojenej spoločnosti, Interpipe Central Trade GmbH (ďalej len „IPCT“), so sídlom v Nemecku, ktorá sa má považovať za dovozcu. V súlade s prvým rozsudkom Interpipe Komisia neuvažovala o uplatnení úpravy na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia na ceny, ktoré spoločnosti IPE zaplatili nezávislí zákazníci, hoci prejavila úmysel zaviesť úpravu na základe článku 2 ods. 9 tohto nariadenia pre výrobky predávané spoločnosťou IPCT v Únii.

15 Žalobkyne vo svojich pripomienkach z 30. júla 2018 k všeobecnému informačnému dokumentu z 13. júla 2018 spochybnili výpočty Komisie týkajúce sa PAV nákladov, pričom tvrdili, že zamýšľaná metóda sa v rozpore s článkom 11 ods. 9 základného nariadenia líši od metódy, ktorá bola použitá skôr. Táto údajná nová metóda umelo nafúkla PAV náklady a v dôsledku toho aj dumpingové rozpätie.

16 Po konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018 prijala Komisia vykonávacie nariadenie (EÚ) 2018/1469 z 1. októbra 2018, ktorým sa po revíznom prešetrovaní pred uplynutím platnosti podľa článku 11 ods. 2 nariadenia 2016/1036 ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Rusku a na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 246, 2018, s. 20). Predmetné antidumpingové opatrenia tak ostali zachované.

17 V odôvodneniach 82 a 83 vykonávacieho nariadenia 2018/1469 Komisia uviedla, že po tom, čo analyzovala všetky skutočnosti, vyhovela žiadosti žalobkýň týkajúcej sa výpočtu PAV nákladov medzi prepojenými spoločnosťami.

18 V odôvodneniach 86 a 87 vykonávacieho nariadenia 2018/1469 Komisia spresnila, že ak vyvážajúci výrobca vyvážal dotknutý výrobok nezávislým zákazníkom v Únii prostredníctvom IPE, ktorá vystupovala ako obchodník, vývozná cena sa stanovila v súlade s článkom 2 ods. 8 základného nariadenia na základe skutočne zaplatených cien alebo cien, ktoré majú byť zaplatené, za dotknutý výrobok pri predaji na vývoz do Únie. Naopak, ak vyvážajúci výrobca vyvážal dotknutý výrobok do Únie prostredníctvom IPCT, ktorá vystupovala ako dovozca (spoločnosť Interpipe Central Trade GmbH), vývozná cena sa stanovila v súlade s článkom 2 ods. 9 základného nariadenia na základe ceny, za ktorú sa dovážaný výrobok prvýkrát ďalej predal nezávislým zákazníkom v Únii, s úpravami, ktoré toto ustanovenie umožňuje.

19 Sadzba antidumpingového cla uplatniteľného na žalobkyne zostala stanovená na 13,8 %.

20 Dňa 21. mája 2019 Komisia v rámci priebežného prešetrovania skončeného v roku 2019 zaslala žalobkyniam všeobecný informačný dokument (ďalej len „VID 2019“) v súlade s článkom 20 základného nariadenia. Komisia ich v tomto dokumente v prvom rade informovala, že do výpočtu ich PAV nákladov boli pripočítané náklady, ktoré im vznikli v súvislosti s predajom spoločnosti IPU. Komisia v druhom rade uviedla, že IPE a IPCT fungujú podľa jej názoru ako dva kanály umožňujúce vyvážať tie isté výrobky do Únie. Komisia na základe tejto skutočnosti, koordinačnej úlohy, ktorú zohrávala IPU medzi žalobkyňami na jednej strane a IPE a IPCT na druhej strane, osobitostí zmlúv uzavretých medzi IPU a týmito dvomi spoločnosťami, ako aj toho, že v stanovách IPE sa neuplatňovala povinnosť výlučnosti v oblasti výberu dodávateľov výrobkov, ktoré sa mali predať, dospela k záveru, že IPE už nemožno považovať za vnútorné oddelenie predaja na vývoz v rámci skupiny, do ktorej patrili žalobkyne (ďalej len „skupina Interpipe“), a že pri výpočte vývoznej ceny by sa preto mala vykonať úprava podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia na základe cien, ktoré spoločnosti IPE platili nezávislí zákazníci v Únii.

21 Žalobkyne vo svojich pripomienkach zo 4. júna 2019 spochybnili najmä v prvom rade výpočty Komisie týkajúce sa PAV nákladov, pričom tvrdili, že zamýšľaná metóda zodpovedá metóde, ktorá už bola navrhnutá, a napokon zamietnutá v rámci konečného prešetrovania skončeného v roku 2018. Po druhé tvrdili, že uplatnenie úpravy na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia na ceny zaplatené spoločnosti IPE nezávislými zákazníkmi predstavuje porušenie zásad vyplývajúcich z prvého rozsudku Interpipe (pozri bod 6 vyššie). Zdôraznili, že skutkové okolnosti sa napriek založeniu spoločnosti IPKZ nezmenili.

22 Dňa 27. júna 2019 Komisia zaslala žalobkyniam dodatočný informačný dokument, podľa ktorého súhlasila s viacerými argumentami uvedenými v ich pripomienkach zo 4. júna 2019 okrem tých, ktoré sú uvedené v bode 21 vyššie. Komisia dodala, že tieto argumenty boli analyzované, ale že budú spracované vo vykonávacom nariadení, ktoré bude uverejnené najneskôr 6. augusta 2019. Sadzba antidumpingového cla stanovená Komisiou v tomto dodatočnom informačnom dokumente bola 8,1 %.

23 Dňa 1. augusta 2019 Komisia po priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2019 prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) 2019/1295, ktorým sa mení vykonávacie nariadenie 2018/1469 (Ú. v. EÚ L 204, 2019, s. 22) (ďalej len „napadnuté nariadenie“), v ktorom bola sadzba antidumpingového cla uplatniteľná na žalobkyne stanovená na 8,1 %.

24 V odôvodneniach 32, 33 a 39 až 42 napadnutého nariadenia Komisia zamietla tvrdenia žalobkýň uvedené v bode 21 vyššie. Spresnila, že vzhľadom na dôvernú povahu obchodných informácií týkajúcich sa úvah a analýzy týchto tvrdení boli dôvody ich zamietnutia podrobne uvedené v samostatnom liste, ktorý adresovala žalobkyniam 2. augusta 2019 (ďalej len „list z 2. augusta 2019“).

Konanie a návrhy účastníkov konania

25 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 22. októbra 2019 žalobkyne podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

26 Písomná časť konania sa skončila 15. apríla 2020.

27 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 26. apríla 2020 požiadali žalobkyne o nariadenie pojednávania podľa článku 106 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

28 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd (siedma komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 rokovacieho poriadku položil účastníkom konania otázky na písomné zodpovedanie pred pojednávaním a vyzval Komisiu, aby predložila určité dokumenty. Účastníci konania vyhoveli týmto opatreniam v stanovenej lehote.

29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 17. decembra 2020.

30 Žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté nariadenie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

31 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

32 Žalobkyne na podporu svojej žaloby uvádzajú štyri žalobné dôvody.

33 Prvý žalobný dôvod sa týka protiprávnosti zahrnutia PAV nákladov súvisiacich s predajmi žalobkýň spoločnosti IPU do výpočtu normálnej hodnoty. Komisia tým údajne porušila článok 2 ods. 3 prvý pododsek, článok 2 ods. 4 prvý pododsek a článok 2 ods. 6 prvú vetu základného nariadenia, ako aj článok 2.2.2 prvú vetu Dohody o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (GATT) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 103; Mim. vyd. 11/021, s. 189; ďalej len „antidumpingová dohoda WTO“), ktorá sa nachádza v prílohe 1 A Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/021, s. 82).

34 Druhý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení pri uplatnení sumy zodpovedajúcej PAV nákladom a v prospech zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu na vývoznú cenu. Komisia nemala údajne od vývoznej ceny žalobkýň odpočítať sumu zodpovedajúcu PAV nákladom a zisku IPE podľa článku 2 ods. 10 písm. i) prvej až štvrtej vety základného nariadenia.

35 Tretí žalobný dôvod je založený na porušení článku 11 ods. 9 základného nariadenia, keďže Komisia určila normálnu hodnotu a vývoznú cenu žalobkýň uplatnením metódy odlišnej od tej, ktorú použila predtým.

36 V rámci každého z týchto troch žalobných dôvodov žalobkyne uvádzajú porušenie článku 9 ods. 4 druhého pododseku základného nariadenia a článku 9.3 antidumpingovej dohody WTO tým, že v dôsledku uvádzaných porušení a zjavne nesprávneho posúdenia uložené antidumpingové clo prevyšuje výšku dumpingu.

37 Štvrtý žalobný dôvod sa zakladá na porušení práv na obhajobu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na protiprávnosti zohľadnenia PAV nákladov súvisiacich s predajmi žalobkýň spoločnosti IPU pri výpočte normálnej hodnoty

38 Žalobkyne tvrdia, že Komisia tým, že do výpočtu normálnej hodnoty zahrnula PAV náklady týkajúce sa predaja ich výrobku spoločnosti IPU, porušila článok 2 ods. 3 prvý pododsek, článok 2 ods. 4 prvý pododsek a článok 2 ods. 6 prvú vetu základného nariadenia, svoju vlastnú rozhodovaciu prax, ako aj článok 2.2.2 prvú vetu antidumpingovej dohody WTO, tak ako je vykladaná v rozhodnutiach orgánu na urovnávanie sporov WTO. Okrem toho žalobkyne tvrdia, že v skutočnosti neznášajú bremeno namietaných PAV nákladov.

39 Žalobkyne na úvod pripomínajú, že k predaju dotknutého výrobku na ukrajinskom vnútroštátnom trhu vždy dochádzalo buď formou priameho predaja medzi nimi a nezávislými domácimi zákazníkmi (ďalej len „priamy predaj“), alebo nepriameho predaja v tom zmysle, že žalobkyne tento výrobok predávali spoločnosti IPU, ktorá ho ďalej predávala nezávislým domácim zákazníkom (ďalej len „nepriamy predaj“).

40 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyne na úvod tvrdia, že pri priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2019, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého nariadenia, Komisia pri výpočtoch uskutočnených na účely určenia normálnej hodnoty, pokiaľ ide o PAV náklady, nevychádzala, tak ako v minulosti, len z ich PAV nákladov týkajúcich sa priameho predaja dotknutého výrobku a z PAV nákladov spoločnosti IPU na nepriamy predaj tohto výrobku. Nesprávne pridala PAV náklady, ktoré žalobkyne vynaložili na predaj dotknutého výrobku spoločnosti IPU (ďalej len „namietané PAV náklady“), ktorý táto spoločnosť predávala ďalej nezávislým zákazníkom na ukrajinskom domácom trhu. Podľa žalobkýň zahrnutie namietaných PAV nákladov, ktoré neboli uvedené vo výpočtoch vykonaných Komisiou v rámci priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012 a ktoré boli napokon vyňaté z výpočtov týkajúcich sa konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 (pozri body 11, 13 a 17 vyššie), umelo nafúklo dumpingové rozpätie.

41 Žalobkyne ďalej pripomínajú, že podľa článku 2 ods. 1 prvého pododseku základného nariadenia „normálna hodnota je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených pri bežnom obchodovaní nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu“ a že podľa článku 2 ods. 1 tretieho pododseku uvedeného nariadenia ceny medzi stranami, o ktorých vyjde najavo, že sú v spojení, sa v zásade nepovažujú za ceny v bežnom obchodnom styku. V prejednávanej veci

Komisia správne uplatnila túto zásadu, ale nesprávne z nej nevyvodila záver, že PAV náklady týkajúce sa predaja medzi takýmito stranami nemôžu byť ani považované za bežný obchodný styk. Žalobkyne zdôrazňujú, že článok 2 ods. 6 prvá veta základného nariadenia stanovuje, že PAV náklady sa musia vypočítať na základe údajov týkajúcich sa bežného obchodného styku. Rovnaká zásada vyplýva z článku 2.2.2 prvej vety antidumpingovej dohody WTO.

42 Žalobkyne napokon tvrdia, že pripočítanie namietaných PAV nákladov umelo zvýšilo normálnu hodnotu a v dôsledku toho dumpingové rozpätie, ako to vyplýva z nasledujúcich dvoch skutočností.

43 Po prvé žalobkyne pripomínajú, že podľa článku 2 ods. 4 prvého a tretieho pododseku základného nariadenia a praxe Komisie predaj dotknutého výrobku na domácom trhu krajiny vývozu nezávislým zákazníkom musí byť uskutočnený v bežnom obchodnom styku na to, aby sa mohol zohľadniť pri výpočte normálnej hodnoty. Z testu vyžadovaného na určenie, či sa predaj uskutočňuje v bežnom obchodnom styku (ďalej len „test OCN“), podľa článku 2 ods. 4 základného nariadenia vyplýva, že treba porovnať výrobné náklady na jednotku zvýšené o PAV náklady a skutočnú predajnú cenu podľa druhu výrobku. Žalobkyne dodávajú, že základné nariadenie, najmä jeho článok 2 ods. 4, neobsahuje žiadne pravidlo, ktoré by vyžadovalo zahrnúť všetky výdavky, vrátane tých, ktoré boli vynaložené na predaj medzi prepojenými spoločnosťami, do PAV nákladov použitých na účely testu OCN.

44 Pre druhy výrobkov, z ktorých je vyše 80 % predaja na domácom trhu vývozcu ziskových v tom zmysle, že boli uskutočnené za ceny vyššie ako výrobné náklady na jednotku (ďalej len „ziskový predaj“), ktorých vážená priemerná predajná cena sa rovná alebo je vyššia ako vážené priemerné jednotkové náklady, sa normálna hodnota vypočíta na základe všetkých predajov bez ohľadu na to, či bol alebo nebol ziskový.

45 Naopak, ak sa objem ziskového predaja typu výrobku na uvedenom trhu rovná alebo je nižší ako 80 % celkového objemu predaja tohto druhu výrobku, alebo ak je vážená priemerná cena tohto druhu výrobku nižšia ako jednotkové výrobné náklady, normálna hodnota je založená výlučne na ziskovom predaji.

46 Žalobkyne zdôrazňujú, že zohľadnenie všetkých predajov určitého druhu výrobku (pozri bod 44 vyššie) alebo iba ziskového predaja tohto druhu výrobku (pozri bod 45 vyššie) má vplyv na výpočet jeho normálnej hodnoty v tom zmysle, že táto je v druhom prípade vyššia. Dumpingové rozpätie sa tým tiež zvýšilo.

47 Žalobkyne v prejednávanej veci poznamenávajú, že pridanie namietaných PAV nákladov do výpočtov normálnej hodnoty malo za následok zvýšenie celkových nákladov a v dôsledku toho zníženie percenta ziskového predaja. V prípade väčšieho počtu druhov výrobkov predávaných na domácom ukrajinskom trhu by teda predaj, ktorý bol ziskový, nedosiahol hranicu 80 %, takže by sa zohľadnil len predaj so ziskom a normálna hodnota by tým bola vyššia.

48 Po druhé podľa žalobkýň z článku 2 ods. 3 prvého pododseku základného nariadenia vyplýva, že pre druhy výrobku, ktoré výrobca nepredával na svojom domácom trhu nezávislým zákazníkom, ale sú vyvážané do Únie, normálna hodnota musí byť vytvorená na základe výrobných nákladov zvýšených o primeranú sumu PAV nákladov a zisku. Táto primeraná suma sa vypočíta na základe predaja iných druhov dotknutého výrobku uskutočneného v bežnom obchodnom styku. Pridanie namietaných PAV nákladov malo za následok aj zvýšenie normálnej hodnoty vytvorenej pre druhy výrobku nepredávané na vnútroštátnom trhu.

49 Žalobkyne zo všetkých predchádzajúcich tvrdení vyvodzujú, že Komisia tým, že zohľadnila namietané PAV náklady, porušila článok 2 ods. 3 prvý pododsek, článok 2 ods. 4 prvý pododsek a článok 2 ods. 6 prvú vetu základného nariadenia.

50 Komisia spochybňuje dôvodnosť tvrdení žalobkýň a, pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa porušenia jej rozhodovacej praxe a záverov vyplývajúcich z rozhodnutí orgánu na urovnávanie sporov WTO, aj ich prípustnosť z dôvodu, že boli predložené spôsobom, ktorý nebol v súlade s bodom 115 praktických vykonávacích ustanovení rokovacieho poriadku, keďže nezodpovedajú názvom žalobných dôvodov uvedených v žalobe.

51 V tejto súvislosti treba poznamenať, že nedodržanie redakčných odporúčaní uvedených v praktických vykonávacích ustanoveniach rokovacieho poriadku môže viesť k neprípustnosti žaloby len vtedy, ak žaloba nie je v súlade s článkom 76 písm. d) uvedeného rokovacieho poriadku. Ako však bude uvedené nižšie, žaloba vysvetľuje, v čom spočíva prvý žalobný dôvod, a výhrady uvedené na jeho podporu sú dostatočne jasné a presné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. marca 2015, Belgicko/Komisia, T-538/11, EU:C:2015:188, bod 131 a citovanú judikatúru).

52 Námietky neprípustnosti vznesené Komisiou sú teda nedôvodné.

53 Pokiaľ ide o vec samú, je potrebné preskúmať tento žalobný dôvod po pripomenutí hlavných uplatniteľných ustanovení a judikatúry, ktorá ich vyložila.

54 Podľa článku 1 ods. 2 základného nariadenia „sa výrobok považuje za dumpingový, ak je jeho vývozná cena do Únie nižšia ako porovnateľná cena podobného výrobku v bežnom obchode [v bežnom obchodnom styku – *neoficiálny preklad*], stanovená pre krajinu vývozu“. Článok 2 ods. 12 prvá veta uvedeného nariadenia spresňuje, že „dumpingové rozpätie je suma, o ktorú normálna hodnota presahuje vývoznú cenu“.

55 Z toho vyplýva, že určenie normálnej hodnoty výrobku predstavuje jednu zo základných etáp, ktoré umožňujú zistiť existenciu prípadného dumpingu (rozsudok z 1. októbra 2014, Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 20; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 105).

56 Hlavná metóda určenia normálnej hodnoty výrobku je uvedená v článku 2 ods. 1 prvom pododseku základného nariadenia (rozsudok z 11. júla 2017, Viraj Profiles/Rada, T-67/14, neuverejnený, EU:T:2017:481, bod 110), ktorý stanovuje, že „normálna hodnota je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchode [v bežnom obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu“.

57 Ako uviedol Súdny dvor, tak zo znenia, ako aj zo štruktúry článku 2 ods. 1 prvého pododseku základného nariadenia vyplýva, že v zásade treba najprv zohľadniť cenu skutočne zaplatenú alebo obvykle platenú v bežnom obchodnom styku na účely stanovenia normálnej hodnoty. Podľa článku 2 ods. 3 prvého pododseku základného nariadenia sa totiž od tejto zásady možno odchýliť len vtedy, ak k žiadnemu predaju podobného výrobku nedochádza v bežnom obchodnom styku alebo je tento predaj nedostatočný, alebo ak takýto predaj neumožňuje náležité porovnanie. Tieto výnimky z metódy stanovenia normálnej hodnoty v závislosti od skutočných cien majú taxatívnu povahu (pozri rozsudok z 1. októbra 2014, Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, body 20 a 21 a citovanú judikatúru).

58 Súdny dvor tiež spresnil, že cieľom pojmu „bežný obchodný styk“ je zabezpečiť, aby normálna hodnota výrobku čo najviac zodpovedala bežnej cene podobného výrobku na domácom trhu vývozcu. Ak sa teda predaj uzatvorí za podmienok, ktoré nezodpovedajú obchodnej praxi týkajúcej sa predaja podobného výrobku na uvedenom trhu v okamihu, ktorý je relevantný pre určenie dumpingu, nepredstavuje vhodný základ na stanovenie normálnej hodnoty podobného výrobku na uvedenom trhu (rozsudok z 1. októbra 2014, Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 28).

59 Základné nariadenie nevymedzuje pojem „bežný obchodný styk“. Uvedené nariadenie však vo svojom článku 2 výslovne stanovuje dva typy predaja, ktoré za určitých podmienok nemôžu taký styk predstavovať. V prvom rade článok 2 ods. 1 tretí pododsek základného nariadenia spresňuje, že ceny medzi stranami, pre ktoré vyjde najavo, že sú v spojení alebo uzavreli medzi sebou kompenzačnú dohodu, sa nepovažujú za ceny v bežnom obchodnom styku a nie je možné ich použiť na určenie normálnej hodnoty, pokiaľ nie je stanovené, že príslušný vzťah nemá na ne vplyv (pozri rozsudok z 1. októbra 2014, Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, body 22 a 23 a citovanú judikatúru). V druhom rade podľa článku 2 ods. 4 prvom pododseku toho istého nariadenia možno predaj podobného výrobku na domácom trhu krajiny vývozu alebo predaj na vývoz do tretej krajiny pri cenách nižších, ako sú výrobné náklady na jednotku, považovať za taký, ktorý sa neuskutočňuje v bežnom obchodnom styku len vtedy, ak sa zistí, že sa takýto predaj uskutočňuje v rámci dlhšieho obdobia v značných množstvách a za ceny, ktoré nezabezpečujú pokrytie všetkých nákladov v rámci primeranej doby (rozsudok z 1. októbra 2014, Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 24). Článok 2 ods. 4 tretí pododsek tohto nariadenia spresňuje, že „predĺžený čas“ je spravidla jeden rok, v žiadnom prípade nie však menej ako šesť mesiacov, a predaj pod úrovňou jednotkových nákladov sa považuje za realizovaný v značných množstvách v rámci takéhoto obdobia, keď sa stanoví, že vážený priemer predajných cien je pod úrovňou váženého priemeru jednotkových nákladov alebo že objem predaja pod jednotkovými nákladmi nie je menší než 20 % hodnoty predaja, ktorý sa používa na určenie normálnej hodnoty.

60 Podľa Súdneho dvora sa pojem „bežný obchodný styk“ týka povahy samotného predaja (pozri rozsudok z 1. októbra 2014, Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 25 a citovanú judikatúru).

O ustanoveniach napadnutého nariadenia týkajúcich sa normálnej hodnoty

61 V prejednávanej veci, ako vyplýva z odôvodnení 25 až 31 napadnutého nariadenia, Komisia určila normálnu hodnotu takto.

62 Po prvé podľa článku 2 ods. 2 základného nariadenia na jednej strane preskúmala, či celkový objem predaja podobného výrobku žalobkýň na domácom trhu, konkrétne na Ukrajine, nezávislým zákazníkom bol reprezentatívny v porovnaní s jeho celkovým objemom predaja na vývoz do Únie v tom zmysle, že celkový objem takého predaja predstavoval aspoň 5 % z celkového objemu predaja prešetrovaného výrobku na vývoz do Únie. Dospela k záveru, že ide o taký prípad (odôvodnenie 25).

63 Na druhej strane Komisia overila, či predaje uskutočnené žalobkyňami na ich domácom trhu pre každý druh výrobku, ktorý je zhodný alebo porovnateľný s druhom výrobku predávaného na vývoz do Únie, boli reprezentatívne, t. j. či celkový objem domáceho predaja podľa druhu výrobku dosahoval aspoň 5 % celkového objemu predaja na vývoz zhodného alebo porovnateľného druhu výrobku do Únie. Zistila, že domáci predaj podľa jednotlivých druhov výrobku bol počas obdobia prešetrovania vo veľkej miere reprezentatívny (odôvodnenie 26).

64 Po druhé, pokiaľ ide o druhy výrobku predávané na Ukrajine v reprezentatívnych množstvách (ďalej len „druhy výrobku predávané na Ukrajine“), Komisia použila test OCN (pozri bod 43 vyššie). Na tento účel vypočítala podiel ziskového predaja na domácom trhu nezávislým zákazníkom počas obdobia revízneho prešetrovania (odôvodnenie 27).

65 Pre tie druhy výrobkov, pri ktorých sa viac ako 80 % objemu predaja daného druhu výrobku na domácom trhu realizovalo za cenu vyššiu ako náklady a kde bol vážený priemer predajných cien uvedeného druhu výrobku rovnaký alebo vyšší ako jednotkové výrobné náklady, sa normálna hodnota podľa druhu výrobku vypočítala ako vážený priemer skutočných cien na domácom trhu všetkého predaja daného druhu výrobku bez ohľadu na to, či tento predaj bol alebo nebol ziskový (odôvodnenie 28).

66 Ak objem ziskového predaja určitého druhu výrobku predstavoval 80 % alebo menej z celkového objemu predaja daného druhu výrobku, alebo ak vážená priemerná cena tohto druhu výrobku bola nižšia ako jednotkové výrobné náklady, normálna hodnota sa stanovila na základe skutočnej ceny na domácom trhu vypočítanej ako vážený priemer cien len ziskového predaja uvedeného druhu výrobku na domácom trhu uskutočneného počas obdobia revízneho prešetrovania (odôvodnenie 29).

67 Z analýzy predaja na domácom trhu vyplynulo, že ziskových bolo 35 až 55 % celkového predaja druhu výrobku predávaného na Ukrajine a že vážený priemer predajných cien bol vyšší ako výrobné náklady. V súlade s tým bola normálna hodnota vypočítaná ako vážený priemer len ziskového predaja.

68 Po tretie, pokiaľ ide o druhy výrobku, ktorých predaj na domácom trhu predstavoval menej ako 5 % predaja na vývoz do Únie, alebo tie, ktoré sa vôbec nepredávali na domácom ukrajinskom trhu (ďalej len „druhy výrobku nepredávané na Ukrajine“), Komisia vypočítala normálnu hodnotu podľa článku 2 ods. 3 základného nariadenia na základe výrobných nákladov podľa jednotlivých druhov výrobku, zvýšenú o sumu zohľadňujúcu PAV náklady, ako aj zisk (odôvodnenie 31).

O pôsobnosti článku 2 ods. 3, 4 a 6 základného nariadenia

69 Žalobkyne tvrdia, že Komisia pri výpočte normálnej hodnoty nesprávne zohľadnila namietané PAV náklady tým, že normálnu hodnotu nafúkla tak pri použití testu OCN pre druhy výrobku predávané na Ukrajine, ako aj pri vytvorení normálnej hodnoty v zmysle článku 2 ods. 3 základného nariadenia pre druhy výrobku nepredávané na Ukrajine (pozri body 43 až 48 vyššie).

70 Na účely rozhodnutia o týchto výhradách je potrebné určiť, či Komisia oprávnene zahrnula namietané PAV náklady do výpočtov normálnej hodnoty podľa článku 2 ods. 3 a 4 základného nariadenia.

71 Ako bolo pripomenuté v bodoch 57 až 60 vyššie, základnou zásadou, ktorou sa riadi určenie normálnej hodnoty, je, že táto hodnota musí byť založená na prvkoch súvisiacich s bežným obchodným stykom.

72 Z článku 2 ods. 1 tretieho pododseku základného nariadenia vyplýva, že predajné ceny dohodnuté medzi spojenými stranami sa, okrem výnimiek, nesmú použiť na určenie normálnej hodnoty (pozri bod 59 vyššie).

73 Komisia tvrdí, že toto vylúčenie sa týka odlišnej otázky, než je otázka, či v prejednávanej veci PAV náklady súvisiace s predajom medzi spojenými stranami, akými sú žalobkyne a IPU, možno zohľadniť na účely určenia normálnej hodnoty podľa článku 2 ods. 3 a 4 základného nariadenia.

74 Treba pripomenúť, že podľa judikatúry Komisia výrobné náklady, chápané ako súčet výrobných nákladov predmetného výrobku a PAV nákladov, zohľadní jednak v rámci testu OCN stanoveného v článku 2 ods. 4 základného nariadenia na účely posúdenia, či je predaj na domácom trhu ziskový, a teda ho možno považovať za uskutočnený v bežnom obchodnom styku, a jednak v rámci vytvorenia normálnej hodnoty podľa článku 2 ods. 3 tohto nariadenia, ak nebolo možné vziať do úvahy domáci predaj (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2017, Viraj Profiles/Rada, T-67/14, neuverejnený, EU:T:2017:481, bod 163). Z judikatúry tiež vyplýva, že náklady relevantné v oboch prípadoch musia byť rovnaké, aby sa predišlo bezdôvodnému rozdielnemu zaobchádzaniu s vyvážajúcimi výrobcami podľa toho, či predávajú určité druhy výrobku aj vo svojej vlastnej krajine alebo výlučne v zahraničí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. októbra 1988, Brother Industries/Rada, 250/85, EU:C:1988:464, bod 19).

75 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci mala Komisia tie isté PAV náklady použiť tak pri uplatnení testu OCN na druhy výrobkov predávaných na Ukrajine, ako aj pri vytvorení normálnej hodnoty pre druhy výrobkov nepredávaných na Ukrajine. Toto konštatovanie, ktoré je v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 74 vyššie, navyše účastníci konania potvrdili na pojednávaní.

76 Spôsob posudzovania PAV nákladov v základnom nariadení spresňuje článok 2 ods. 6 prvá veta, ktorý stanovuje, že „čiastky zodpovedajúce výške predajných, všeobecných a administratívnych nákladov a zisku sú založené na skutočných údajoch, ktoré sa týkajú výroby a predaja podobného výrobku v bežnom obchode [v bežnom obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] výrobcom alebo vývozcom, ktorý podlieha prešetrovaniu“.

77 V týchto písomnostiach Komisia tvrdí, že článok 2 ods. 6 prvá veta základného nariadenia sa uplatňuje len na vytvorenie normálnej hodnoty uskutočnené v súlade s článkom 2 ods. 3 uvedeného nariadenia, zatiaľ čo nie je relevantný pre test OCN stanovený v článku 2 ods. 4 tohto nariadenia.

78 Treba však uviesť, že článok 2 ods. 6 prvá veta základného nariadenia nerozlišuje podľa toho, či sa predmetná normálna hodnota posudzuje podľa článku 2 ods. 3 alebo iného ustanovenia toho istého nariadenia. Neobmedzuje uplatnenie právneho režimu, ktorý stanovuje, na situácie, na ktoré sa vzťahujú určité osobitné ustanovenia uvedeného nariadenia. V dôsledku toho článok 2 ods. 6 prvá veta základného nariadenia nebráni tomu, aby povinnosť vychádzať z údajov získaných v bežnom obchodnom styku, ktorú stanovuje, bola všeobecne uplatniteľná zakaždým, keď tento článok odkazuje na PAV náklady. Navyše keďže je nesporné, že ako to na pojednávaní pripustila Komisia (pozri bod 75 vyššie), PAV náklady použité na vytvorenie normálnej hodnoty na základe článku 2 ods. 3 základného nariadenia sú rovnaké ako náklady uplatnené na účely testu OCN stanoveného v článku 2 ods. 4 toho istého nariadenia, musia byť tieto náklady v súlade s článkom 2 ods. 6 prvou vetou uvedeného nariadenia, a teda musia byť založené na údajoch týkajúcich sa predaja uskutočneného v bežnom obchodnom styku.

79 Je potrebné overiť, či Komisia použila takéto údaje pri uplatnení testu OCN v prejednávanej veci.

80 Na tento účel treba pripomenúť, že druhy výrobkov, ktoré na Ukrajine predávala skupina Interpipe, sa prostredníctvom spoločnosti IPU predávali tak vo forme priameho, ako aj nepriameho predaja (pozri bod 39 vyššie). Článok 2 ods. 6 prvá veta základného nariadenia však

neodkazuje osobitne na prípad takých transakcií, akými je nepriamy predaj, ktorý prebieha v dvoch etapách, pričom prvá z nich je internou záležitosťou jedného hospodárskeho subjektu, ktorý je súčasťou tejto skupiny.

81 Na účely odôvodnenia zohľadnenia PAV nákladov vynaložených pri predaji uskutočnenom medzi žalobkyňami a spoločnosťou IPU, o ktorej je nesporné, že je s nimi prepojenou spoločnosťou, na výpočet normálnej hodnoty, Komisia v podstate tvrdí, že normálna hodnota výrobku predávaného prvému nezávislému zákazníkovi sa vypočíta s prihliadnutím na celkové náklady súvisiace s výrobou a predajom výrobku bez ohľadu na to, či tieto náklady znáša výrobca alebo strana, ktorá je prepojená s touto skupinou.

82 V tejto súvislosti treba pripomenúť zmysel pojmu jeden hospodársky subjekt v práve Únie a jeho dôsledky na výpočet normálnej hodnoty pri transakciách, akými sú nepriamy predaj v prejednávanej veci.

O pojme jeden hospodársky subjekt a jeho dôsledkoch

83 Pojem jeden hospodársky subjekt bol vyvinutý na účely určenia normálnej hodnoty v zmysle článku 2 ods. 1 základného nariadenia a analogických ustanovení, ktoré mu predchádzali. Tento pojem je založený na potrebe zohľadniť hospodársku realitu vzťahov v rámci skupiny spoločností (rozsudky zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 55, a zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, body 108 a 110).

84 Podľa Súdneho dvora totiž rozdelenie výrobných a predajných činností v rámci skupiny zloženej z právne samostatných spoločností nič nemení na skutočnosti, že tieto spoločnosti tvoria jeden hospodársky subjekt, ktorý týmto spôsobom organizuje svoje činnosti, ktoré sú v iných prípadoch vykonávané jedným subjektom aj z právneho hľadiska (pozri rozsudok z 13. októbra 1993, Matsushita Electric Industrial/Rada, C-104/90, EU:C:1993:837, bod 9 a citovanú judikatúru).

85 Pokiaľ ide o ceny, ktoré sa majú zohľadniť v prípade predaja, v ktorom vystupujú viaceré spoločnosti patriace do tej istej skupiny predtým, ako predmetný výrobok kúpi tretia osoba, z judikatúry vyplýva, že ak výrobca poverí úlohami bežne pripadajúcimi vnútornému predajnému oddeleniu spoločnosť distribuujúcu jeho výrobky, ktorú hospodársky ovláda, použitie cien platených prvým nezávislým kupujúcim uvedenej distribučnej spoločnosti je na účely stanovenia normálnej hodnoty odôvodnené, keďže tieto ceny sa môžu považovať za ceny prvého predaja výrobku uskutočneného v bežnom obchodnom styku v zmysle článku 2 ods. 1 prvého pododseku základného nariadenia (rozsudok zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 108; pozri v tomto zmysle tiež rozsudky z 5. októbra 1988, Brother Industries/Rada, 250/85, EU:C:1988:464, bod 15, a z 10. marca 1992, Canon/Rada, C-171/87, EU:C:1992:106, body 9 a 11). Z toho vyplýva, že inštitúcie Únie príslušné na prijatie antidumpingového cla musia vychádzať z cien, ktoré prvý nezávislý zákazník zaplatil pridruženým predajným spoločnostiam (rozsudok z 10. marca 1992, Matsushita Electric/Rada, C-175/87, EU:C:1992:109, bod 16; pozri v tomto zmysle tiež rozsudky z 5. októbra 1988, TEC a i./Rada, 260/85 a 106/86, EU:C:1988:465, bod 30, a z 5. októbra 1988, Silver Seiko a i./Rada, 273/85 a 107/86, EU:C:1988:466, bod 14).

86 S cieľom dospieť k tomuto záveru, ktorý sa týka cien, sa Súdny dvor vyjadril k nákladom, pričom uviedol, že všetky náklady, ktoré vznikajú distribučným spoločnostiam kontrolovaným výrobcom, ako aj náklady vynaložené výrobcom v súvislosti s predajom dotknutých výrobkov na

domácom trhu, ktoré by boli zjavne zahrnuté do predajnej ceny, ak by sa predaj uskutočnil vnútorným predajným oddelením výrobcu, musia byť zahrnuté do normálnej hodnoty (rozsudok z 10. marca 1992, Matsushita Electric/Rada, C-175/87, EU:C:1992:109, bod 15).

87 Všeobecnejšie, pokiaľ ide o nepriamy predaj, ako je predaj dotknutý v prejednávanej veci, všetky náklady, ktoré sú nevyhnutne zahrnuté v cene zaplatenej prvým nezávislým zákazníkom, musia byť vždy zohľadnené, aby sa predišlo diskriminácii z hľadiska výpočtu normálnej hodnoty podľa toho, či predaj uskutočňuje predajné oddelenie začlenené do organizácie výrobcu alebo spoločnosť s odlišnou právnou subjektivitou, ktorá je však hospodárskeho hľadiska kontrolovaná výrobcom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 1988, TEC a i./Rada, 260/85 a 106/86, EU:C:1988:465, bod 29, a z 10. marca 1992, Canon/Rada, C-171/87, EU:C:1992:106, bod 13).

88 Na základe pripomenutých zásad treba konštatovať, že v prejednávanej veci nemožno nepriamy predaj rozdeliť na dve zložky, a to na účely kvalifikácie druhej zložky, ktorá sa uskutočnila medzi IPU a nezávislým zákazníkom, ako bežný obchodný styk, zatiaľ čo prvá, ktorá sa uskutočnila medzi jednou alebo druhou zo žalobkýň a IPU, nebola zohľadnená pri výpočte normálnej hodnoty z dôvodu, že nepredstavuje takýto styk. Z toho vyplýva, že Komisia musí na účely tohto posúdenia zohľadniť nepriamy predaj ako celok.

89 Preto podľa článku 2 ods. 1 tretieho pododseku základného nariadenia, ako aj podľa judikatúry uvedenej v bode 85 vyššie jedinými relevantnými cenami na účely výpočtu normálnej hodnoty sú, pokiaľ ide o nepriamy predaj, ceny zaplatené nezávislými zákazníkmi. Účastníci konania sa navyše v tejto otázke zhodujú.

90 Pokiaľ ide o PAV náklady, žalobkyne na základe zásad vyplývajúcich z bodov 86 a 87 vyššie a z toho vyplývajúceho záveru, ako je formulovaný v bode 88 vyššie, nesprávne spochybňujú rozhodnutie Komisie vychádzať zo všetkých nákladov, vrátane namietaných PAV nákladov, ktoré boli v rámci skupiny Interpipe vynaložené v rámci dvoch etáp, ktoré tvoria nepriamy predaj.

91 Treba dodať, že kumulácia PAV nákladov týkajúcich sa dvoch etáp nepriameho predaja a zohľadnenie iba ceny uplatňovanej v druhej etape na účely testu OCN je v súlade s uplatniteľnými ustanoveniami základného nariadenia a s vyššie uvedenou judikatúrou a odráža hospodársku realitu. V prejednávanej veci totiž možno predpokladať, že ceny uplatňované spoločnosťou IPU vo vzťahu k nezávislým zákazníkom za výrobky, ktoré kúpila od žalobkýň, vyplývajú z nasledujúcich skutočností. Po prvé tieto ceny uplatňované spoločnosťou IPU zahŕňajú ceny, ktoré spoločnosť IPU sama zaplatila žalobkyniam, pričom treba spresniť, že tieto posledné uvedené ceny majú odrážať náklady na výrobu výrobkov, PAV náklady vynaložené žalobkyňami pri predaji týchto výrobkov spoločnosti IPU, ako aj ich prípadný zisk. Po druhé zahŕňajú PAV náklady vynaložené spoločnosťou IPU pri predaji tých istých výrobkov nezávislým zákazníkom, s prípadným ziskom. Na určenie, či je nepriamy predaj ziskový, musí Komisia overiť, či cena uplatňovaná spoločnosťou IPU jej umožňuje získať späť cenu, ktorú zaplatila žalobkyniam, a PAV náklady. Ako už bolo zdôraznené, keďže cena, ktorú IPU zaplatila žalobkyniam, zahŕňa najmä PAV náklady žalobkýň, Komisia je povinná zohľadniť tieto náklady. Treba uviesť, že naproti tomu nemožno predpokladať, a žalobkyne to netvrdia, že PAV náklady vynaložené spoločnosťou IPU v rámci predaja nezávislým zákazníkom zahŕňajú PAV náklady, ktoré žalobkyne znášali v prvej etape nepriameho predaja medzi nimi a spoločnosťou IPU. Ak by teda Komisia do svojho výpočtu nezahrnula namietané PAV náklady, neboli by zohľadnené v rámci nepriameho predaja, takže normálna hodnota by bola stanovená podľa metódy, ktorá neodráža hospodársku realitu.

92 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy nemožno článok 2 ods. 6 prvú vetu základného nariadenia vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby sa Komisia v rámci testu OCN a vytvorenia normálnej hodnoty podľa článku 2 ods. 3 uvedeného nariadenia opierala o PAV náklady, ktoré zahŕňajú náklady napadnuté v prejednávanej veci.

93 V dôsledku toho treba zamietnuť výhrady žalobkýň založené na tom, že Komisia tým, že zohľadnila PAV náklady namietané pri výpočte normálnej hodnoty, túto hodnotu umelo zvýšila. Treba preto preskúmať ostatné výhrady uvedené na podporu prvého žalobného dôvodu týkajúce sa rozhodnutí orgánu na urovnávanie sporov WTO, teoretického charakteru namietaných PAV nákladov a porušenia praxe Komisie.

O výhradách týkajúcich sa rozhodnutí orgánu na urovnávanie sporov WTO

94 Žalobkyne tvrdia, že odvolací orgán WTO, ktorého správy prijíma orgán na urovnávanie sporov WTO pri výklade článku 2.2.2 prvej vety antidumpingovej dohody WTO, ktorý zodpovedá článku 2 ods. 6 prvej vete základného nariadenia, spresnil, že bolo potrebné vychádzať zo skutočných údajov týkajúcich sa výroby a predaja v bežnom obchodnom styku a že predaj, ku ktorému v bežnom obchodnom styku nedošlo, musí byť vylúčený z výpočtu súm zodpovedajúcich PAV nákladom a zisku.

95 Treba pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že dohody WTO v zásade nepatria s prihliadnutím na ich povahu a štruktúru k predpisom, vo vzťahu ku ktorým súd Únie preskúmava zákonnosť aktov inštitúcií Únie podľa článku 263 prvého odseku ZFEÚ. V každom prípade má však súd Únie právomoc preskúmať zákonnosť dotknutého aktu Únie s ohľadom na pravidlá WTO za predpokladu, že Únia chcela vykonať konkrétny záväzok v rámci WTO, alebo v prípade, že akt Únie výslovne odkazuje na konkrétne ustanovenia dohôd WTO (pozri rozsudok zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 134 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 15. novembra 2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, body 66 a 67).

96 Podľa odôvodnenia 3 základného nariadenia s cieľom zabezpečiť riadne a transparentné uplatňovanie pravidiel stanovených v antidumpingovej dohode WTO treba terminológiu uvedenej dohody zaviesť do právnych predpisov Únie v najlepšej možnej miere.

97 Ustanovenia článku 2.2.2 prvej vety antidumpingovej dohody WTO sa v podstate zhodujú s ustanoveniami článku 2 ods. 6 prvej vety základného nariadenia. To isté platí jednak pre ustanovenia článkov 2.2 a 2.2.1 tejto dohody a jednak pre ustanovenia článku 2 ods. 3 a 4 uvedeného nariadenia.

98 Z toho vyplýva, že ustanovenia základného nariadenia v rozsahu, v akom zodpovedajú ustanoveniam antidumpingovej dohody WTO, sa majú v čo najväčšej miere vykladať vo svetle zodpovedajúcich ustanovení tejto dohody, ako ich vykladá orgán na urovnávanie sporov WTO (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. decembra 2013, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, neuverejnený, EU:C:2013:865, bod 54; z 18. októbra 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, body 46 až 48, a z 10. apríla 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia/Komisia, T-301/16, EU:T:2019:234, bod 134).

99 Odvolací orgán WTO vo svojej správe týkajúcej sa sporu „Európske spoločenstvá – Antidumpingové clá na dovozy bavlnenej posteľnej bielizne s pôvodom z Indie“, ktorú prijal orgán na urovnávanie sporov WTO 12. marca 2001, (WT/DS 141/AB/R, bod 82), vyložil článok 2.2.2 antidumpingovej dohody WTO takto:

„V prvej vete úvodného ustanovenia článku 2.2.2 sú uvedené ‚skutočné údaje týkajúce sa výroby a predaja v bežnom obchodnom styku‘. Autori antidumpingovej dohody [WTO] tak jasne uviedli, že predaj, ktorý sa neuskutočnil v bežnom obchodnom styku, musí byť vylúčený, ak sa vypočítajú sumy zodpovedajúce PAV nákladom a zisku za použitia metódy stanovenej v úvodnom ustanovení článku 2.2.2.“

100 Podobné úvahy sa nachádzajú v správe odvolacieho orgánu WTO týkajúcej sa sporu „Čína – Opatrenia ukladajúce antidumpingové clo na bezšvové rúry z vysokovýkonnej nehrdzavejúcej ocele (‚HP-SSST‘) s pôvodom z Európskej únie“, prijatej orgánom na urovnávanie sporov WTO 28. októbra 2015 (WT/DS 460/AB/R, bod 5.27), ako aj v správe poroty WTO týkajúcej sa sporu „Spojené štáty – Antidumpingové opatrenia týkajúce sa určitých rúrovitých výrobkov pre ropné polia s pôvodom v Kórei“ prijaté orgánom na urovnávanie sporov WTO 18. januára 2018 (WT/DS 488/R, bod 7.45).

101 V prejednávanej veci však treba konštatovať, že zohľadnenie namietaných PAV nákladov Komisiou nie je v rozpore so zásadou vyplývajúcou z rozhodnutí orgánu na urovnávanie sporov WTO, podľa ktorej je z výpočtu PAV nákladov vylúčený predaj, ktorý nepatrí do bežného obchodného styku. Ako bolo totiž uvedené v bode 88 vyššie, treba konštatovať, že nepriamy predaj ako celok v zásade predstavuje bežný obchodný styk. Uvedené rozhodnutia orgánu na urovnávanie sporov WTO sa netýkajú situácií, akými je nepriamy predaj, o ktorý ide v prejednávanej veci.

102 Keďže orgán na urovnávanie sporov WTO sa osobitne nevyjadril k situácii, akou je situácia vyplývajúca z nepriameho predaja, nemožno sa domnievať, že Komisia tým, že zohľadnila namietané PAV náklady, porušila článok 2 ods. 6 prvú vetu základného nariadenia v spojení s článkom 2.2.2 antidumpingovej dohody WTO.

O teoretickej povahe namietaných PAV nákladov

103 Žalobkyne tvrdia, že v skutočnosti neznášajú namietané PAV náklady. Spresňujú, že nespochybňujú zásadu, podľa ktorej predaj medzi prepojenými stranami spôsobuje určité výdavky, tvrdia však, že PAV náklady, ktoré spomenuli vo svojich odpovediach na dotazník Komisie, neodrážajú skutočné výdavky vynaložené na tieto transakcie a že tieto PAV náklady mali byť v dôsledku toho vylúčené. Sumy uvedené žalobkyňami v stĺpci dotazníka, ktorý sa týka nákladov týkajúcich sa „odberateľov v spojení“, sú teoretické a boli vložené len preto, aby rešpektovali formát dotazníka vyhotoveného Komisiou.

104 Treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 5 prvého pododseku základného nariadenia „sa náklady spravidla vypočítajú na základe záznamov vedených stranou, ktorá je predmetom prešetrovania, za predpokladu, že takéto záznamy sú v súlade so všeobecne akceptovanými účtovnými zásadami dotknutej krajiny a že sa preukáže, že záznamy primerane odrážajú náklady spojené s výrobou a predajom posudzovaného výrobku“.

105 Okrem toho z článku 6 ods. 2 základného nariadenia vyplýva, že útvary Komisie pripravia dotazník a zašlú ho dotknutým osobám na účely získania informácií potrebných na antidumpingové prešetrovanie a že uvedené osoby sú povinné poskytnúť týmto útvarom informácie, ktoré jej umožnia riadne viesť antidumpingové prešetrovanie [rozsudok zo 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, body 50 a 51].

106 Odpovede týchto účastníkov konania na dotazník uvedený v článku 6 ods. 2 základného nariadenia, ako aj neskoršie overovanie na mieste, ktoré môže Komisia uskutočniť podľa článku 16 toho istého nariadenia, sú nevyhnutné na účely riadneho priebehu antidumpingového konania (pozri rozsudok z 30. apríla 2015, VTZ a i./Rada, T-432/12, neuverejnený, EU:T:2015:248, bod 29 a citovanú judikatúru).

107 Z článku 18 ods. 3 a 6 základného nariadenia tiež vyplýva, že informácie, ktoré majú dotknuté strany poskytnúť Komisii, musia inštitúcie Únie použiť na účely dosiahnutia zistení v rámci antidumpingového prešetrovania a že tieto isté strany nesmú odmietnuť poskytnúť relevantné informácie. Posúdenie toho, či má určitá informácia potrebnú povahu sa posudzuje jednotlivo [rozsudok zo 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 52].

108 Okrem toho Komisii ako prešetrovaciemu orgánu prináleží preukázať existenciu dumpingu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. októbra 1999, Acme/Rada, T-48/96, EU:T:1999:251, bod 40, a z 30. apríla 2015, VTZ a i./Rada, T-432/12, neuverejnený, EU:T:2015:248, bod 29).

109 Overovanie získaných dôkazov má Komisii umožniť splniť jej poslanie a overiť presnosť údajov poskytnutých podnikom, ktorý podlieha kontrole a ktorý musí podľa svojich najlepších schopností a vyčerpávajúcim spôsobom odpovedať na otázky položené Komisiou a nesmie odmietnuť poskytnúť všetky údaje a užitočné vysvetlenia, aby Komisia mohla vykonať nevyhnutné porovnania na overenie presnosti poskytnutých údajov a dospieť k prijateľným záverom (rozsudok z 3. decembra 2019, Yieh United Steel/Komisia, T-607/15, vec v odvolacom konaní, EU:T:2019:831, bod 78).

110 V prejednávanej veci žalobkyne v odpovedi na dotazník, ktorý im Komisia zaslala, poskytli údaje týkajúce sa namietaných PAV nákladov. Hoci spochybnili zásadu, podľa ktorej sa tieto náklady majú zohľadniť, pričom sa odvolali na zmenu metódy Komisie v porovnaní s predchádzajúcimi prešetrovaniami, ktoré vykonala, nevyjadrili pochybnosti o správnosti údajov, ktoré poskytli tejto inštitúcii.

111 V konaní pred Všeobecným súdom žalobkyne tvrdia, že keď vypĺňovali dotazník Komisie na účely posúdenia namietaných PAV nákladov, uplatnili na celkovú sumu svojich PAV nákladov koeficient zodpovedajúci podielu obratu dosiahnutého ich predajom spoločnosti IPU zo sumy obratu dosiahnutého všetkými ich predajmi. Domnievajú sa, že keďže podľa článku 2 ods. 1 tretieho pododseku základného nariadenia predajné ceny ich výrobkov spoločnosti IPU nemohli byť použité na určenie normálnej hodnoty, obrat z týchto predajov nie je relevantný ani pri určení PAV nákladov. PAV náklady vypočítané podľa takejto metódy sú hypotetické a majú byť vylúčené z výpočtu normálnej hodnoty.

112 Žalobkyne však pripúšťajú, že predaj medzi prepojenými spoločnosťami vedie k určitým PAV nákladom. Treba uviesť, že toto pripustenie z ich strany nie je spojené s návrhom inej metódy, než je metóda vyplývajúca z dotazníka použitého Komisiou na účely odhadu namietaných PAV nákladov, ktoré mala Komisia povinnosť zohľadniť, ako to vyplýva z bodu 90 vyššie.

113 Pokiaľ ide o výhradu, že uplatnením metódy vyplývajúcej z dotazníka Komisie boli namietané PAV náklady odhadované podľa koeficientu vypočítaného na základe obratu dosiahnutého na základe cien uplatňovaných medzi prepojenými spoločnosťami, akými sú žalobkyne a IPU, treba konštatovať, že článok 2 ods. 1 základného nariadenia, na ktorý sa odvolávajú žalobkyne (pozri bod 111 vyššie), neobsahuje odkaz na PAV náklady. Je pravda, že toto ustanovenie vo svojom treťom pododseku vylučuje, aby sa ceny uplatňované medzi prepojenými spoločnosťami mohli považovať za ceny, ktoré sa majú zohľadniť pri výpočte normálnej hodnoty, ktorá podľa prvého pododseku toho istého odseku „je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchode [v bežnom obchodnom styku – *neoficiálny preklad*] nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu“. Žalobkyne však nepreukázali, že vylúčenie stanovené vo vzťahu k cenám uplatňovaným medzi prepojenými spoločnosťami viedlo k vylúčeniu PAV nákladov vynaložených pri príležitosti predajov medzi takýmito spoločnosťami.

114 Tieto výhrady žalobkýň tak nemôžu vyvrátiť zásadu vyplývajúcu z bodov 83 až 91 vyššie, podľa ktorej je Komisia povinná vypočítať normálnu hodnotu s prihliadnutím na všetky náklady vynaložené pri predaji druhov výrobkov predávaných na Ukrajine, vrátane všetkých nákladov súvisiacich s nepriamym predajom. V dôsledku toho treba tieto výhrady zamietnuť.

O porušení praxe Komisie

115 Žalobkyne tvrdia, že Komisia tým, že zohľadnila namietané PAV náklady na účely určenia normálnej hodnoty, porušila vlastnú prax.

116 Treba však pripomenúť, že zákonnosť nariadenia, ktorým sa ukladajú antidumpingové clá, sa musí posudzovať z hľadiska právnych pravidiel a najmä ustanovení základného nariadenia, a nie na základe údajnej predchádzajúcej rozhodovacej praxe Komisie a Rady [rozsudok z 18. októbra 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, neuverejnený, EU:T:2016:616, bod 107; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok zo 4. októbra 2006, Moser Baer India/Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, bod 45].

117 Keďže v prejednávanej veci bolo preukázané, že zahrnutie namietaných PAV nákladov do výpočtov normálnej hodnoty bolo v súlade so základným nariadením, táto výhrada sa musí zamietnuť ako neúčinná bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či pri prijatí nariadení, na ktoré sa žalobkyne odvolávajú, inštitúcie uplatnili metódu odlišnú od metódy použitej v prejednávanej veci.

118 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že Komisia tým, že zohľadnila namietané PAV náklady na účely určenia normálnej hodnoty, neporušila článok 2 ods. 3 prvý pododsek, článok 2 ods. 4 prvý pododsek a článok 2 ods. 6 prvú vetu základného nariadenia, ani neporušila článok 2.2.2 prvú vetu antidumpingovej dohody WTO.

119 Prvý žalobný dôvod, ako je uvedený v bode 33 vyššie, sa preto musí zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri uplatnení sumy zodpovedajúcej PAV nákladom a zisku zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu na vývoznú cenu

120 Žalobkyne sa odvolávajú na zjavne nesprávne posúdenie, ktorého sa Komisia dopustila pri výklade článku 2 ods. 10 písm. i) a článku 2 ods. 10 prvej až štvrtej vety základného nariadenia.

121 Žalobkyne tvrdia, že Komisia pri výpočte vývoznej ceny na účely konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého nariadenia, nesprávne uplatnila úpravu znížením ceny uplatňovanej spoločnosťou IPE pri predaji dotknutého výrobku prvým nezávislým zákazníkom nachádzajúcim sa v Únii (ďalej len „napadnutá úprava“) na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia. Napadnutá úprava zaviedla funkčnú asymetriu medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou žalobkýň, ktorá mala vplyv na porovnateľnosť cien v rozpore s článkom 2 ods. 10 prvou až štvrtou vetou toho istého nariadenia. Komisia namiesto toho, aby zaviedla túto úpravu, mala vychádzať z uvedených cien, ako to urobila počas predchádzajúcich prešetrovaní, podľa záverov prvého rozsudku Interpipe, potvrdeného Súdnym dvorom. Skutočnosti, ktoré Komisia zdôraznila vo VID 2019, v napadnutom nariadení a v liste z 2. augusta 2019, neodôvodňovali napadnutú úpravu.

122 Po prvé podľa žalobkýň Komisia nesprávne tvrdí, že založením spoločnosti IPCT (pozri bod 14 vyššie), ktorá sa stala súčasťou IPE, majú tieto spoločnosti teraz k dispozícii paralelné kanály umožňujúce vyvážať tie isté výrobky do Únie. Komisia z toho vyvodzuje nesprávny záver, že IPE treba odteraz považovať za obchodného zástupcu, a nie, ako v minulosti, za vnútorné predajné oddelenie jedného hospodárskeho subjektu, ktorý tvoria žalobkyne a IPU. Komisia neposkytla žiadne vysvetlenie, ktoré by preukázalo automatickú povahu údajného vzťahu medzi existenciou spoločnosti IPCT ako prepojeného dovozcu so sídlom v Únii a zmenou kvalifikácie IPE. IPE naďalej fungovala ako predtým, napriek založeniu spoločnosti IPCT, a zostáva hlavným vývozným kanálom žalobkýň na predaj ich výrobku, na ktorý sa vzťahujú tieto antidumpingové opatrenia, do Únie. IPCT bola zriadená na to, aby sa najmä v Nemecku uľahčil predaj železničných kolies, na ktoré sa nevzťahuje definícia toho istého výrobku. Navyše ani základné nariadenie, ani judikatúra neumožňujú dospieť k záveru, že existencia „paralelného“ predajného kanála môže ohroziť postavenie prepojeného obchodníka ako vnútorného predajného oddelenia. Rozhodujúcim kritériom na vylúčenie takého postavenia je otázka, či tento obchodník dosahuje svoj obrat hlavne predajom výrobkov pochádzajúcich od podnikov, ktoré nie sú v spojení. Žalobkyne pritom poskytujú IPE všetky dotknuté výrobky, ktoré táto spoločnosť predáva v Únii. Pravdivosť tohto konštatovania nespochybňuje skutočnosť zdôraznená Komisiou, že stanovy IPE neobsahujú doložku o výlučnosti v prospech žalobkýň, ktorá by formálne bránila IPE odoberať výrobky od iných výrobcov.

123 Okrem toho žalobkyne uvádzajú, že IPK bola založená v roku 2014 a že Komisia počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 vedela o existencii tejto spoločnosti, ale nedospela k záveru, že táto zmena skutkových okolností predstavuje dostatočný dôvod na to, aby prehodnotila postavenie spoločnosti IPE ako vnútorného predajného oddelenia.

124 Hoci žalobkyne po druhé pripúšťajú, že IPU vykonáva koordinačné funkcie opísané Komisiou (pozri bod 20 vyššie), odmietajú záver Komisie, podľa ktorého sú tieto funkcie nezlučiteľné s tým, že IPE patrí do toho istého jedného hospodárskeho subjektu ako žalobkyne a IPU, a znamenajú, že IPE sa musí považovať za obchodného zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu. V tejto súvislosti odkazujú na prvý rozsudok Interpipe.

125 Po tretie žalobkyne tvrdia, že hoci zmluvy uzavreté medzi IPU na jednej strane a IPE alebo IPCT na strane druhej (ďalej len „predmetné zmluvy“) obsahujú doložky týkajúce sa reklamácií v súvislosti s nesúladom tovaru so zmluvnými požiadavkami a špecifikáciami a zodpovednosti zmluvných strán v oblasti kontroly kvality, škôd pri preprave a technických úprav podľa potrieb koncových zákazníkov, ako aj rozhodcovskú doložku, táto okolnosť neumožňuje dospieť k záveru, že IPE nie je vnútorným predajným oddelením. Takéto ustanovenia vložené na

dosiahnutie súladu s požiadavkami ukrajinského práva, ktorým sa riadia uvedené zmluvy, nemenia hospodársku realitu situácie spoločnosti IPE, ktorá je vnútorným predajným oddelením, a nie zástupcom, ktorý vykonáva prácu za províziu.

126 Komisia tvrdenia žalobkýň odmieta.

127 Pred preskúmaním týchto tvrdení treba pripomenúť relevantné ustanovenia a zásady vyplývajúce z judikatúry, ako aj históriu použitia úpravy na skupinu Interpipe podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia a nariadení, ktoré mu predchádzali.

128 Podľa článku 2 ods. 10 prvej vety základného nariadenia „sa medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou vykoná spravodlivé porovnanie“. Článok 2 ods. 10 tretia veta toho istého nariadenia stanovuje, že „tam, kde normálna hodnota a vývozná cena nie sú stanovené na takomto porovnateľnom základe, prihliadne sa vo forme úprav v každom prípade, podľa podstaty veci, na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí alebo sa preukáže, že ovplyvňujú ceny a cenové porovnanie“.

129 Článok 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia medzi „faktormi, na základe ktorých možno vykonávať úpravy“, stanovuje „provízie“. Toto ustanovenie konkrétne uvádza, že „úprava sa vykoná kvôli rozdielom v províziách zaplatených vo vzťahu k zamýšľanému predaju“. Spresňuje, že „pojem ‚provízia‘ znamená aj prirážku, ktorú dostane obchodník s výrobkom alebo s podobným výrobkom, ak je funkcia takéhoto obchodníka rovnaká ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu“.

130 Z judikatúry však vyplýva, že úprava podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia sa však nemôže vykonať, pokiaľ výrobca so sídlom v treťom štáte a s ním prepojený distribútor, ktorý je poverený vývozom do Únie, tvoria jeden hospodársky subjekt (rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 39).

131 Bolo totiž rozhodnuté, že pojem jeden hospodársky subjekt, ktorý bol vyvinutý na účely určenia normálnej hodnoty, ako vyplýva z bodov 83 a 84 vyššie, sa uplatňuje aj na určenie vývoznej ceny (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 55 a 56, a zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, body 108 a 109).

132 Na základe zásad stanovených judikatúrou pripomenutou v bode 84 vyššie treba uviesť, že uznanie existencie jedného hospodárskeho subjektu umožňuje zabrániť tomu, aby náklady, ktoré sú zjavne zahrnuté v predajnej cene určitého výrobku, keď sa tento predaj uskutočňuje cez predajné oddelenie integrované do organizačnej štruktúry výrobcu, neboli takto zohľadnené v prípade, keď tú istú predajnú činnosť vykonáva právne samostatná spoločnosť, hoci je z hospodárskeho hľadiska kontrolovaná výrobcom (rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 41).

133 Z toho vyplýva, že obchodníka, ktorý tvorí jeden hospodársky subjekt s výrobcom so sídlom v treťom štáte, nemožno považovať za obchodníka, ktorý vykonáva funkcie podobné funkciám zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu v zmysle článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod, bod 42).

134 V rámci preskúmania existencie jedného hospodárskeho subjektu medzi výrobcom a s ním prepojeným obchodníkom je rozhodujúce zohľadnenie hospodárskej reality vzťahov medzi týmto výrobcom a týmto distribútorom. Vzhľadom na konštatovanie týkajúce sa hospodárskej reality vzťahov medzi uvedeným výrobcom a uvedeným distribútorom sú inštitúcie Únie povinné zohľadniť všetky relevantné faktory umožňujúce určiť, či tento distribútor vykonáva funkcie vnútorného predajného oddelenia tohto výrobcu alebo nie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 43 a citovanú judikatúru).

135 Pokiaľ ide o dôkazné bremeno týkajúce sa osobitných úprav vymenovaných v článku 2 ods. 10 písm. a) až k) základného nariadenia, podľa judikatúry musí niesť dôkazné bremeno účastník konania, ktorý sa ich chce dovolávať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 83 a citovanú judikatúru).

136 Ak sa teda inštitúcie Únie domnievajú, že je potrebné použiť úpravu znížením vývoznej ceny z dôvodu, že predajná spoločnosť prepojená s výrobcom vykonáva rovnaké funkcie ako zástupca, ktorý vykonáva prácu za províziu, tieto inštitúcie sú povinné predložiť aspoň zhodujúce sa indície, ktoré preukazujú, že táto podmienka je splnená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 84 a citovanú judikatúru).

137 Z toho vyplýva, že za predpokladu, že by inštitúcie Únie predložili zhodujúce sa indície spôsobilé preukázať, že obchodník prepojený s výrobcom vykonáva funkcie podobné funkciám obchodného zástupcu, ktorý vykonáva svoju činnosť za províziu, tomuto obchodníkovi alebo výrobcovi prináleží, aby predložili dôkaz, že úprava podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia nie je odôvodnená (rozsudok z 26. októbra 2016, PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 85).

O vývoji uplatnenia úpravy na skupinu Interpipe podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia a nariadení, ktoré mu predchádzali

– O úprave uplatnenej na skupinu Interpipe v nariadení č. 954/2006 a v nadväznosti na jej protiprávnosť konštatovanú v prvom rozsudku Interpipe

138 Ako bolo pripomenuté v bodoch 4 a 6 vyššie, v nariadení č. 954/2006 výpočet antidumpingového cla uplatniteľného na bývalé spoločnosti Interpipe, ktorých právnymi nástupcami sú žalobkyne, zahŕňal uplatnenie úpravy analogickej so spornou úpravou na ceny uplatňované švajčiarskou spoločnosťou Sepco, ktorá sa neskôr stala IPE. V prvom rozsudku Interpipe Všeobecný súd čiastočne zrušil uvedené nariadenie práve z dôvodu protiprávnosti tejto úpravy.

139 Pri rozhodovaní v tomto zmysle Všeobecný súd najskôr uviedol, že Komisia vychádzala z troch skutočností, aby dospela k záveru, že Sepco vykonávala funkcie podobné úlohám zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu. Po prvé bývalé spoločnosti Interpipe uskutočnili priamy predaj dotknutého výrobku do Únie. Po druhé SPIG Interpipe, prepojená predajná spoločnosť na Ukrajine, ktorá sa následne stala spoločnosťou IPU, pôsobila ako zástupca pre predaj bývalých spoločností Interpipe spoločnosti Sepco. Po tretie spojenie tejto spoločnosti s uvedenými spoločnosťami bolo nedostatočné a neumožňovalo domnievať sa, že bola ovládaná týmito spoločnosťami alebo že existovala spoločná kontrola spoločnosti Sepco a bývalých spoločností Interpipe (prvý rozsudok Interpipe, bod 182).

140 Pokiaľ ide o prvú skutočnosť, Všeobecný súd konštatoval, že priame predaje uskutočnené bývalými spoločnosťami Interpipe do Únie smerovali do nových členských štátov v transformačnom procese. Objem priamych predajov predstavoval okrem toho približne 8 % celkového predaja uvedených spoločností do Únie a bol teda marginálny. V dôsledku toho tieto spoločnosti plnili iba predajné funkcie doplňujúce funkcie spoločnosti Sepco a iba počas prechodného obdobia (prvý rozsudok Interpipe, bod 185).

141 Pokiaľ ide o druhú skutočnosť, Všeobecný súd zdôraznil, že Rada nevysvetlila, v čom skutočnosť, že SPIG Interpipe dostane províziu z predajov bývalých spoločností Interpipe spoločnosti Sepco, mohla preukázať, že táto spoločnosť vykonávala funkcie porovnateľné s funkciami zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, alebo bráni uznaniu jej postavenia ako vnútorného predajného oddelenia uvedených spoločností (prvý rozsudok Interpipe, bod 186).

142 Pokiaľ ide o tretiu skutočnosť, Všeobecný súd uviedol, že dokumenty v spise neumožňujú preukázať neexistenciu dostatočného prepojenia medzi spoločnosťou Sepco a jednou z bývalých spoločností Interpipe (prvý rozsudok Interpipe, bod 187).

143 Všeobecný súd na základe toho dospel k záveru, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia pri uplatnení článku 2 ods. 10 písm. i) zmeneného nariadenia č. 384/96 tým, že vykonala úpravu vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou Sepco v rámci transakcií týkajúcich sa výrobkov vyrobených jednou z bývalých spoločností Interpipe (prvý rozsudok Interpipe, bod 190). Z dôvodu porušenia práva na obhajobu bola táto úprava považovaná za protiprávnu aj v rozsahu, v akom sa uplatňovala na transakcie týkajúce sa výrobkov vyrobených druhou z bývalých spoločností Interpipe (prvý rozsudok Interpipe, body 209 až 211).

144 V odôvodneniach 12 a 13 vykonávacieho nariadenia č. 540/2012 prijatého Radou v súlade s článkom 266 ZFEÚ v rámci vykonania prvého rozsudku Interpipe, potvrdenom Súdnym dvorom, Rada na jednej strane pripomenula, že Všeobecný súd pri porovnaní normálnej hodnoty a vývoznej ceny konštatoval, že inštitúcie Únie nemali vykonať úpravu na základe provízií v konkrétnom prípade skupiny Interpipe, a na druhej strane uviedla, že v dôsledku toho bolo prepočítané dumpingové rozpätie bez úpravy vývozných cien o rozdiely v províziách.

145 Ako Komisia potvrdila na pojednávaní, Rada sa vo vykonávacom nariadení č. 540/2012 nezaoberala otázkou, či iné skutočnosti než tie, ktoré Všeobecný súd preskúmal v prvom rozsudku Interpipe, mohli odôvodniť uplatnenie úpravy vyhlásenej v tomto rozsudku za protiprávnu.

146 Takéto preskúmanie nevyplýva ani z vykonávacieho nariadenia č. 585/2012, ktorým Rada ponechala dotknuté antidumpingové opatrenia v platnosti (pozri bod 9 vyššie). Z odôvodnení 7, 38 a 57 tohto nariadenia totiž vyplýva, že v nadväznosti na rozhodnutia súdu Únie sa na vývozné ceny skupiny Interpipe nemala uplatniť žiadna úprava. To isté platí pre vykonávacie nariadenie č. 795/2012, ktoré bolo prijaté po priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2012, ako to vyplýva z jeho odôvodnení 2, 27 a 28.

147 V nariadení 2018/1469, ktoré bolo prijaté po konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018, Komisia v odôvodneniach 4 a 5 opísala všetky antidumpingové opatrenia týkajúce sa skupiny Interpipe. V odôvodnení 86 uviedla, že ak vyvážajúci výrobca vyvážal dotknutý výrobok nezávislým zákazníkom v Únii prostredníctvom IPE, vývozná cena sa stanovila v súlade s článkom 2 ods. 8 základného nariadenia na základe skutočne zaplatených cien alebo cien, ktoré majú byť zaplatené, dotknutého výrobku pri predaji na vývoz do Únie. V odôvodnení 87 Komisia

dodala, že ak vyvážajúci výrobca vyvážal dotknutý výrobok do Únie prostredníctvom IPCT, vývozná cena sa stanovila v súlade s článkom 2 ods. 9 základného nariadenia na základe ceny, za ktorú sa dovážaný výrobok prvýkrát predal ďalej nezávislým zákazníkom v Únii.

148 Preto práve z dôvodov vyplývajúcich z prvého rozsudku Interpipe Komisia vo vykonávacom nariadení 2018/1469 ďalej neuplatňovala na vývozné ceny výrobkov predávaných spoločnosťou IPE úpravu stanovenú v článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

– O uplatnení spornej úpravy

149 Avšak v rámci priebežného prešetrovania skončeného v roku 2019 Komisia, keď podrobnejšie preskúmala otázku vzťahov medzi žalobkyňami a IPE, dospela k záveru, že je potrebné uplatniť spornú úpravu.

150 Z odôvodnení 39 až 42 napadnutého nariadenia vyplýva, že podľa Komisie počas obdobia prešetrovania týkajúceho sa priebežného prešetrovania skončeného v roku 2019 skupina Interpipe vyvážala do Únie dotknutý výrobok prostredníctvom dvoch rôznych predajných kanálov, a to spoločnosti IPE, toho istého prepojeného obchodníka so sídlom vo Švajčiarsku, ako je obchodník, ktorým vyvážal jej výrobky ku dňu priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012, a IPCT. Ten druhý distribučný kanál počas tohto priebežného revízneho prešetrovania ešte neexistoval. V dôsledku toho a na základe iných skutočností, ktoré vzhľadom na svoj dôverný charakter neboli uvedené v spomenutom nariadení, ale boli oznámené žalobkyniam v liste z 2. augusta 2019, sa Komisia domnievala, že je potrebné uplatniť spornú úpravu.

151 Z listu z 2. augusta 2019 vyplýva, že podľa Komisie bola sporná úprava odôvodnená so zreteľom na štyri nasledujúce skutočnosti.

152 Po prvé Komisia uviedla, že IPE a IPCT predávajú rovnaké výrobky a svojim zákazníkom usadeným v Únii ponúkajú rovnaké služby. IPE, ktorá nebola zapojená do predaja uskutočneného spoločnosťou IPCT, tak už nebola jedinou spoločnosťou poverenou distribúciou výrobkov vyrábaných žalobkyňami do Únie. Dodala, že IPCT bola nielen zverená značná časť predajov skupiny Interpipe v Únii, ale že predmetný výrobok predávala aj vo viacerých členských štátoch a dokonca aj určitým zákazníkom, s ktorými pracovala IPE.

153 Po druhé podľa Komisie IPU bola medzičlánkom medzi IPE a IPCT na jednej strane a žalobkyňami na strane druhej v tom zmysle, že zhromaždila objednávky od IPE a IPCT a pridelila ich jednej alebo druhej žalobkyni podľa ich výrobnej kapacity a výrobných programov.

154 Po tretie Komisia konštatovala, že dotknuté zmluvy (pozri bod 125 vyššie) stanovovali podrobné postupy týkajúce sa reklamácií výrobkov, ktoré nespĺňali zmluvné požiadavky. Tieto zmluvy upravovali aj výlučnú zodpovednosť predávajúceho a kupujúceho, pokiaľ ide o kontrolu kvality, prepravných škôd a technických úprav pre potreby konečných odberateľov, a upravovali podrobný oddiel o rozhodcovskom konaní s cieľom vyriešiť akýkoľvek spor vyplývajúci zo zmluvných dojednaní medzi IPU ako predávajúcim a IPE alebo IPCT ako kupujúcimi. Komisia dodala, že vo väčšine prípadov IPU konala ako komisionár pre žalobkyne a že zmluvy medzi spoločnosťou IPU na jednej strane a spoločnosťami IPE alebo IPCT na druhej strane výslovne uvádzajú prevod rizika prvého subjektu na jednu alebo druhú z nich.

155 Po štvrté Komisia zdôraznila, že stanovy spoločnosti IPE neobsahovali doložku o výlučnosti v prospech žalobkýň, takže mohla odoberať výrobky od iných výrobcov.

O spochybnení skutočností, na ktorých sa zakladá sporná úprava, zo strany žalobkýň

156 Väčšina výhrad, ktoré žalobkyne uvádzajú na podporu tohto žalobného dôvodu, má spoločné to, že Komisii vytýkajú, že tým, že na ne uplatnila spornú úpravu, sa odchýlila od záverov, ku ktorým dospeli inštitúcie v súvislosti s úlohou spoločnosti Sepco, teraz spoločnosti IPE, od okamihu, keď vykonali prvý rozsudok Interpipe.

157 Na účely posúdenia tohto žalobného dôvodu sa však treba obmedziť na určenie, či sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že štyri skutočnosti uvedené v bodoch 152 až 155 vyššie umožnili uplatniť spornú úpravu. Ostatné výhrady žalobkýň sa totiž prekrývajú s výhradami, ktoré uvádzajú na podporu druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení článku 11 ods. 9 základného nariadenia z dôvodu, že Komisia zmenila metódu bez toho, aby boli splnené podmienky stanovené na tento účel v tomto ustanovení. Tieto výhrady sa teda budú rozoberať pri posudzovaní uvedenej časti žalobného dôvodu.

158 Treba konštatovať, ako uviedla Komisia na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu bez toho, aby jej žalobkyne odporovali, že žiadna zo štyroch skutočností uvedených v bodoch 152 až 155 vyššie nesúvisí s troma skutočnosťami preskúmanými Všeobecným súdom v prvom rozsudku Interpipe, vo vzťahu ku ktorým konštatoval existenciu zjavne nesprávneho posúdenia (pozri body 139 až 143 vyššie). V dôsledku toho skutočnosť, že v uvedenom rozsudku sa tieto tri skutočnosti nepovažovali za dostatočné na odôvodnenie úpravy podobnej spornej úprave, nemá vplyv na zákonnosť tejto úpravy, keďže Komisia na podporu svojho rozhodnutia uplatňuje tieto štyri odlišné skutočnosti.

159 Pokiaľ ide o neexistenciu doložky o výlučnosti v prospech žalobkýň v stanovách IPE (pozri bod 155 vyššie), treba pripomenúť, že podľa judikatúry časť predaja výrobkov pochádzajúcich od neprepojených výrobcov uskutočneného obchodníkom je dôležitým faktorom pri určení, či tento obchodník tvorí jeden hospodársky subjekt s prepojeným výrobcom. Ak teda obchodník dosahuje veľkú časť svojho obratu predajom výrobkov pochádzajúcich od neprepojených podnikov, táto okolnosť môže predstavovať nepriamy dôkaz toho, že funkcia tohto obchodníka nie je funkciou vnútorného predajného oddelenia (rozsudok z 25. júna 2015, PT Musim Mas/Rada, T-26/12, neuverejnený, EU:T:2015:437, bod 53).

160 V prejednávanej veci žalobkyne odmietajú tvrdenie Komisie založené na neexistencii doložky o výlučnosti v ich prospech v stanovách IPE. Tvrdia, pričom Komisia im v tomto bode neodporovala, že IPE v skutočnosti vždy predávala len dotknutý výrobok, ktorý vyrobili.

161 Keďže inštitúcie Únie musia vychádzať z hospodárskej reality vzťahov medzi dotknutými spoločnosťami (pozri body 83 a 134 vyššie), neexistencia takej doložky o výlučnosti teda nie je skutočnosťou, ktorá môže účinne podporiť zákonnosť spornej úpravy.

162 Pokiaľ ide o obsah predmetných zmlúv (pozri body125 a 154 vyššie) treba najskôr pripomenúť, že podľa judikatúry existencia písomných zmlúv medzi spoločnosťami predstavuje relevantnú skutočnosť na určenie, či tieto spoločnosti tvoria alebo netvoria jeden hospodársky subjekt. Existencia takýchto zmlúv totiž preukazuje, že vzťah medzi dotknutými spoločnosťami je organizovaný na základe bežných obchodných podmienok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júna 2015, PT Musim Mas/Rada, T-26/12, neuverejnený, EU:T:2015:437, bod 60).

163 V prejednávanej veci obsah zmlúv, ako ho opisuje Komisia v liste z 2. augusta 2019 a ako vyplýva z dokumentov, ktoré predložila ako odpoveď na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania (pozri bod 28 vyššie), predstavuje dôkaz na podporu jej rozhodnutia uplatniť spornú úpravu. Existencia rozhodcovskej doložky určenej na riešenie zmluvných sporov, ktoré môžu vzniknúť medzi dvomi zmluvnými spoločnosťami, a neexistencia spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti medzi tými istými spoločnosťami, ktoré predpokladajú nielen existenciu dvoch odlišných právnických osôb, ale aj dvoch hospodárskych subjektov s rozdielnymi záujmami, sa nezdá byť zlučiteľná s existenciou jedného hospodárskeho subjektu a kvalifikáciou jednej z týchto spoločností ako vnútorného predajného oddelenia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 25. júna 2015, PT Musim Mas/Rada, T-26/12, neuverejnený, EU:T:2015:437, body 62 a 63).

164 Pokiaľ ide o zhodnosť činností vykonávaných IPE a IPCT voči zákazníkom usadeným v Únii (pozri bod 152 vyššie), treba poznamenať, že žalobkyne nepredložili dôkaz umožňujúci spochybniť konštatovania Komisie týkajúce sa úlohy spoločnosti IPCT, vo vzťahu ku ktorej uviedla, že dotknutý výrobok predávala v Únii čiastočne tým istým kupujúcim, ako sú kupujúci, ktorí sa zásobovali od spoločnosti IPE. Žalobkyne sa totiž obmedzili na tvrdenie, že IPCT bola založená na uľahčenie predaja železničných kolies, ktoré nespadajú pod definíciu dotknutého výrobku, hlavne v Nemecku. Okrem toho žalobkyne vo svojich pripomienkach k VID 2019 uznali, že IPCT „predáva v určitých členských štátoch obmedzené množstvá príslušného výrobku“.

165 Komisia správne tvrdí, že jeden hospodársky subjekt má v zásade jedno vnútorné predajné oddelenie, takže hoci len čiastočná zhoda predajných funkcií v rámci Únie, ktoré plnia IPE a IPCT, je dôkazom, ktorý vylučuje, aby IPE predstavovala takéto oddelenie.

166 Napokon treba uviesť, že úloha spoločnosti IPU ako medzičlánku (pozri bod 153 vyššie) podporuje konštatovanie Komisie, podľa ktorého úloha IPCT bráni kvalifikácii spoločnosti IPE ako vnútorného predajného oddelenia. Ako totiž Komisia uviedla na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, skutočnosť, že spoločnosť IPU spracúva objednávky tak od spoločnosti IPE, ako aj od spoločnosti IPCT, neumožňuje úplne vylúčiť možnosť konkurencie medzi týmito dvoma spoločnosťami pri predaji tých istých výrobkov na trhu Únie. Žalobkyne neuvádzajú dôvody, pre ktoré by bola skupina Interpipe organizovaná takým spôsobom, aby spoločnosť, o ktorej sa predpokladá, že koná ako vnútorné predajné oddelenie, konkurovala inej spoločnosti tej istej skupiny.

167 Z toho vyplýva, že pokiaľ stanovy IPE neobsahujú doložku o výlučnosti v prospech žalobkýň, skutočnosti zohľadnené Komisiou predstavujú zhodujúce sa indície, ktoré môžu vylúčiť, že IPE možno považovať za vnútorné predajné oddelenie (pozri bod 137 vyššie).

168 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že Komisia sa uplatnením spornej úpravy nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia. Druhý žalobný dôvod uvedený v bode 34 vyššie treba preto zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 11 ods. 9 základného nariadenia v rozsahu, v akom Komisia zmenila metódu výpočtu normálnej hodnoty a vývoznej ceny

169 Žalobkyne tvrdia, že podľa článku 11 ods. 9 základného nariadenia je Komisia pri revíznych prešetrovaniach alebo prešetreniach uskutočnených podľa článku 11 ods. 2 a 3 uvedeného nariadenia vo všeobecnosti povinná použiť tú istú metódu, najmä na určenie normálnej hodnoty a vývoznej ceny, ako je metóda, ktorú použila pri prešetrovaní, ktoré viedlo k zavedeniu opatrení, ktoré sú predmetom prešetrenia. Túto metódu možno zmeniť, len ak sa zmenili okolnosti.

Naopak, Komisia nemôže použiť novú metódu len z toho dôvodu, že je vhodnejšia ako predchádzajúca, pokiaľ táto predchádzajúca metóda je v súlade so základným nariadením. V prejednávanej veci je referenčnou metódou tá, ktorá bola uplatnená počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018. Okrem toho žalobkyne tvrdia, že keď sa Komisia snaží opierať o svoje pôvodné prešetrovanie, koná v rozpore s vlastným tvrdením, podľa ktorého predchádzajúce prešetrovania nepredstavujú referenčný bod.

170 Žalobkyne pripomínajú, že namietané PAV náklady neboli Komisiou zohľadnené ani počas priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012, ani po ich pripomienkach (pozri body 13, 15 a 17 vyššie) počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018, a hoci bola pred posledným uvedeným prešetrovaním založená IPCT, bola vývozná cena v rámci tohto prešetrovania vypočítaná bez uplatnenia spornej úpravy na ceny uplatňované spoločnosťou IPE.

171 Týmto žalobným dôvodom žalobkyne teda tvrdia, že Komisia v dvoch ohľadoch porušila článok 11 ods. 9 základného nariadenia tým, že v rámci priebežného prešetrovania skončeného v roku 2019 vypočítala jednak normálnu hodnotu (prvá časť) a jednak vývoznú cenu (druhá časť) podľa metódy odlišnej od metódy, ktorú uplatnila predtým. Spresňujú, že zmeny, ktoré Komisia vykonala vo svojich výpočtoch, predstavujú „metodológiu“ v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, a nie „prístup“, čo je výraz použitý Komisiou pred Všeobecným súdom, ktorý však nezodpovedá žiadnemu pojmu uvedenému v základnom nariadení.

172 Pred preskúmaním oboch častí tohto žalobného dôvodu treba pripomenúť znenie článku 11 ods. 9 základného nariadenia, ako aj zásady stanovené judikatúrou.

173 Podľa znenia článku 11 ods. 9 základného nariadenia pri všetkých revíznych prešetrovaniach alebo prešetreniach, ktoré sa týkajú vrátenia, uskutočnených podľa tohto článku, použije Komisia za predpokladu, že sa nezmenili okolnosti, tú istú metodológiu ako pri prešetrovaní, ktoré viedlo k clu, pričom sa náležite zohľadní článok 2 toho istého nariadenia.

174 Po prvé treba uviesť, že výnimka umožňujúca inštitúciám uplatniť v rámci konania o preskúmaní metódu odlišnú od tej, ktorá bola použitá pri pôvodnom prešetrovaní, v prípade, že sa okolnosti zmenili, musí byť predmetom reštriktívneho výkladu, keďže akákoľvek odchýlka alebo výnimka zo všeobecného pravidla sa musí vykladať reštriktívne (rozsudok z 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo a i., C-461/18 P, EU:C:2020:979, bod 143). Dôkazné bremeno znášajú inštitúcie, ktoré na to, aby mohli v konaní o preskúmaní uplatniť inú metódu než uplatnili v pôvodnom prešetrovaní, musia preukázať, že okolnosti sa zmenili (rozsudok z 19. septembra 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, bod 18).

175 Požiadavka reštriktívneho výkladu možnosti zmeny metódy, ktorú výnimočne pripúšťa článok 11 ods. 9 základného nariadenia, neumožňuje inštitúciám pokračovať v uplatňovaní metódy, ktorá nie je v súlade s ustanoveniami článku 2 tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. septembra 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, bod 19; z 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 43, a z 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo a i., C-461/18 P, EU:C:2020:979, bod 144).

176 Naopak, na odôvodnenie zmeny metódy nestačí, aby bola nová metóda vhodnejšia ako predchádzajúca, samozrejme pod podmienkou, že predchádzajúca metóda je v súlade s článkom 2 základného nariadenia (pozri rozsudok zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 91 a citovanú judikatúru).

177 Po druhé zmena okolností uvedená v článku 11 ods. 9 základného nariadenia sa týka parametrov použitých v súlade s článkom 2 tohto nariadenia na metódu zvolenú v prešetrovaní, ktoré viedlo k uloženiu cla, na účely výpočtu dumpingového rozpätia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. apríla 2015, CHEMK a KF/Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, bod 90).

178 Po tretie použitie tej istej metódy neznamená, že je potrebné prevziať tie isté údaje získané počas predchádzajúceho prešetrovania ani rovnaké skutkové alebo číselné závery získané na základe uvedených údajov (rozsudok zo 7. februára 2013, Taliansko/Komisia, T-118/10, neuverejnený, EU:T:2013:67, bod 115).

179 V zmysle týchto zásad treba postupne preskúmať obe časti tohto žalobného dôvodu.

O prvej časti týkajúcej sa zmeny metódy výpočtu normálnej hodnoty Komisiou

180 Na podporu prvej časti tretieho žalobného dôvodu žalobkyne uvádzajú, že ani v napadnutom nariadení, ani v liste z 2. augusta 2019 Komisia neuviedla nijakú zmenu okolností od prešetrovania týkajúceho sa konečného prešetrovania skončeného v roku 2018, ktorá by odôvodňovala uplatnenie odlišnej metódy na určenie, či ich predaj bol uskutočnený v bežnom obchodnom styku a na zistenie vytvorenej normálnej hodnoty. Okrem toho žalobkyne poznamenávajú, že Komisia v uvedenom liste uznala, že zmenila metódu z dôvodu, že počas priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012 a konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 boli namietané PAV náklady opomenuté omylom, a vyhlásila, že odvtedy uplatnená metóda je v súlade s článkom 2 ods. 4 a 6 základného nariadenia a že vyššie uvedená chyba nezakladá legitímnu dôveru, ktorej by sa žalobkyne mohli dovolávať. Podľa nich však tieto stručné vysvetlenia poskytnuté Komisiou neumožňujú domnievať sa, že preukázala existenciu zmeny okolností podľa článku 11 ods. 9 základného nariadenia, ktorá sa má vykladať reštriktívne.

181 Komisii sa tiež nepodarilo preukázať, že vylúčenie namietaných PAV nákladov nebolo v súlade s článkom 2 základného nariadenia. Tvrdenie Komisie týkajúce sa zlučiteľnosti novej metódy s uvedeným článkom totiž nie je rovnocenné s vysvetlením toho, že metóda použitá počas priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012 a konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 bola nesprávna. Žalobkyne trvajú na tom, že údajná chyba, ktorej sa Komisia dopustila od priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012, ak bola skutočne chybou, mala byť opravená pri konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018. V rámci tohto prešetrovania však Komisia podrobne preskúmala namietané PAV náklady a napokon prijala to stanovisko, ktoré zastávali žalobkyne v súvislosti s týmito nákladmi.

182 Komisia tvrdenia žalobkýň odmieta.

183 Treba uviesť, že rozhodnutie zohľadniť alebo vylúčiť namietané PAV náklady na účely určenia normálnej hodnoty nie je skutočnosťou skutkovej povahy, ktorú mohla Komisia aktualizovať na základe nových údajov poskytnutých žalobkyňami, ale vyplýva z jej výkladu relevantných ustanovení článku 2 základného nariadenia, najmä jeho odsekov 3, 4 a 6. Zahrnutie týchto nákladov pri priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2019 po ich vylúčení pri priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2012 a konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018 tak predstavuje zmenu metódy v zmysle článku 11 ods. 9 základného nariadenia.

184 Ako však vyplýva z preskúmania prvého žalobného dôvodu, základné nariadenie vykladané z hľadiska relevantnej judikatúry ukladá povinnosť uplatniť test OCN a vytvoriť normálnu hodnotu v zmysle článku 2 ods. 3 uvedeného nariadenia na základe všetkých PAV nákladov

vynaložených pri priamom a nepriamom predaji žalobkýň na ukrajinskom trhu. Ako Komisia pripustila na pojednávaní, metóda, ktorú uplatnila počas priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012 a konečného prešetrovania skončeného v roku 2018, nebola v súlade s článkom 2 základného nariadenia v rozsahu, v akom vylučuje namietané PAV náklady.

185 Z toho vyplýva, že v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 175 vyššie zmena metódy, ktorú vykonala Komisia, nie je v rozpore s článkom 11 ods. 9 základného nariadenia.

186 V rámci tejto časti žalobkyne uvádzajú tiež výhradu týkajúcu sa porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery tým, že keď Komisiu požiadali, aby uskutočnila (pozri bod 12 vyššie) priebežné prešetrovanie skončené v roku 2019, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého nariadenia, verili, že dumpingové rozpätie bude vypočítané podľa tej istej metódy, akú Komisia použila od priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012.

187 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry má každý jednotlivec právo dovolávať sa zásady ochrany legitímnej dôvery, ak sa nachádza v situácii, z ktorej vyplýva, že správny orgán Únie tým, že mu poskytol presné uistenia, vyvolal u neho dôvodné očakávania. Dané uistenia musia byť okrem iného v súlade s uplatniteľnými normami (rozsudok z 24. marca 2011, ISD Polska a i./Komisia, C-369/09 P, EU:C:2011:175, bod 123; pozri tiež rozsudok zo 17. decembra 2010, EWRIA a i./Komisia, T-369/08, EU:T:2010:549, bod 139 a citovanú judikatúru).

188 V prejednávanej veci aj za predpokladu, že by žalobkyne dostali od Komisie dostatočne presné uistenia týkajúce sa vylúčenia namietaných PAV nákladov, tieto uistenia by boli v rozpore s článkom 2 základného nariadenia, ako to vyplýva z preskúmania prvého žalobného dôvodu.

189 V každom prípade zo spisu nevyplýva, že takéto uistenia boli žalobkyniam poskytnuté v rámci priebežného prešetrovania skončeného v roku 2012. Pokiaľ ide o uistenia, ktoré vyplynuli z komunikácie medzi Komisiou a žalobkyňami vo veci namietaných PAV nákladov počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018, treba uviesť, že táto komunikácia sa začala 13. júla 2018 (pozri bod 13 vyššie). Pred týmto dátumom však žalobkyne už požiadali o priebežné prešetrovanie skončené v roku 2019, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého nariadenia, ako vyplýva z uverejnenia oznámenia týkajúceho sa tohto posledného uvedeného prešetrovania zo 7. mája 2018 (pozri bod 12 vyššie). Žalobkyne sa tak nemôžu odvolávať na legitímnu dôveru, ktorá by vyplynula z výmeny, ku ktorej došlo predtým v rámci konečného prešetrovania skončeného v roku 2018.

190 Výhrada žalobkýň založená na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery je teda nedôvodná.

191 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba prvú časť tretieho žalobného dôvodu zamietnuť.

O druhej časti týkajúcej sa zmeny metódy výpočtu vývoznej ceny Komisiou

192 V druhej časti tohto žalobného dôvodu žalobkyne tvrdia, že založenie spoločnosti IPCT v roku 2014 nepredstavuje zmenu okolností vzhľadom na situáciu, ktorá existovala počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 a ktorá by mohla odôvodniť zavedenie spornej úpravy. Komisia tak mala pokračovať v uplatňovaní metódy použitej pri uvedenom prešetrovaní, keďže nemohla preukázať, že táto metóda nebola v súlade s článkom 2 základného nariadenia. Žalobkyne spochybňujú tvrdenie, ktoré Komisia uviedla v liste z 2. augusta 2019, podľa ktorého vzhľadom na to, že účel prešetrovania pred uplynutím platnosti opatrení sa líši od účelu priebežného prešetrovania, Komisia uskutočnila podrobnú analýzu štruktúry skupiny Interpipe

pri priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2019, ale nie pri konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018. Namietajú tiež proti tvrdeniu Komisie, podľa ktorého je relevantnou otázkou na účely uplatnenia článku 11 ods. 9 základného nariadenia to, či sa okolnosti zmenili od predchádzajúceho priebežného prešetrovania. Procesné pravidlá s výnimkou tých, ktoré sa týkajú lehôt, a rozsah revíznych prešetrovaní a prešetrení pred uplynutím platnosti opatrení a revízne prešetrovania a prešetrenia v rámci priebežného prešetrovania sú podobné, ba dokonca zhodné, pokiaľ ide o určenie dumpingového rozpätia, ako to vyplýva z článku 11 ods. 5 základného nariadenia.

193 Komisia tvrdenia žalobkýň odmieta.

194 Ako vyplýva z bodov 143 až 148 vyššie, po vyhlásení prvého rozsudku Interpipe a až do priebežného prešetrovania skončeného v roku 2019 inštitúcie, keď sa rozhodli na skupinu Interpipe neuplatňovať viac úpravu, ktorá bola Všeobecným súdom v uvedenom rozsudku vyhlásená za protiprávnu, nepreskúmali štyri skutočnosti uvedené v bodoch 152 až 155 vyššie, na základe ktorých Komisia po priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2019 vykonala spornú úpravu.

195 Je pravda, že počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 Komisia spomenula existenciu IPCT. Nevyvodila však z toho nijaké dôsledky, pokiaľ ide o vývozné ceny spoločnosti IPE.

196 Z toho vyplýva, že na účely prijatia napadnutého nariadenia Komisia vykonala spornú úpravu na základe skutkových okolností, ktoré predtým nepreskúmala alebo z nich nevyvodila právne dôsledky.

197 Je potrebné dodať, že uplatnenie úpravy na základe skutočností, ktoré neboli v minulosti preskúmané, nemožno považovať za zmenu metódy v zmysle článku 11 ods. 9 základného nariadenia, ale za dôsledok konštatovania, že podmienky požadované na takúto úpravu sú v súčasnosti splnené (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. decembra 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, T-423/09, EU:T:2011:764, bod 57).

198 V každom prípade aj za predpokladu, že by Komisia zmenila metódu v zmysle článku 11 ods. 9 základného nariadenia, treba v prvom rade uviesť, že podľa judikatúry zmeny ovplyvňujúce štruktúru skupiny a organizáciu jej predaja na vývoz do Únie predstavujú zmenu okolností v zmysle uvedeného ustanovenia. Takáto zmena okolností môže odôvodňovať zmenu použitej metódy, keďže táto zmena metódy je dôsledkom toho, že pribudol druhý predajný kanál dotknutej skupiny, a teda zmeny, ku ktorej došlo v organizácii predaja uvedenej skupiny (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, body 100 až 101).

199 Právo Komisie vykonať spornú úpravu bez toho, aby tým porušila článok 11 ods. 9 základného nariadenia, nie je dotknuté okolnosťou, že všetky štyri skutočnosti, z ktorých vychádzala na tento účel, nie sú všetky nové, takže Komisia mohla už skôr zohľadniť tie z týchto skutočností, ktoré existovali predtým. Aj za predpokladu, že Komisia pri predchádzajúcich preskúmaniach nesprávne opomenula preskúmať uvedené skutočnosti alebo vyvodiť z nich právne dôsledky, nemôže byť povinná zopakovať tú istú chybu pri prijímaní napadnutého nariadenia len s cieľom neporušiť článok 11 ods. 9 základného nariadenia. Tento článok totiž nemožno vykladať v tom zmysle, že Komisia musí naďalej používať metódu, ktorá nie je v súlade s ustanoveniami článku 2 uvedeného nariadenia (pozri bod 175 vyššie).

200 V druhom rade treba poznamenať, že úloha spoločnosti IPCT predstavuje jednu z hlavných skutočností odôvodňujúcich spornú úpravu. Je pravda, že táto spoločnosť vykonávala činnosť už počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 a že ju Komisia spomenula vo vykonávacom nariadení 2018/1469. Podľa judikatúry však v rámci preskúmania antidumpingových opatrení, ktorých platnosť ide uplynúť, vykonaného podľa článku 11 ods. 2 základného nariadenia, majú inštitúcie stanoviť iba to, či uplynutie platnosti týchto opatrení podporí pokračovanie, alebo znovuobjavenie sa dumpingu a ujmy, v prípade čoho uvedené opatrenia zostanú zachované. V opačnom prípade sú antidumpingové opatrenia zrušené. V dôsledku toho preskúmanie opatrení, ktorých platnosť ide uplynúť nemôže mať za dôsledok zmenu platných opatrení. Naopak, čo sa týka priebežného prešetrovania podľa článku 11 ods. 3 tohto nariadenia, Komisia môže najmä preskúmať, či sa okolnosti týkajúce sa dumpingu a ujmy významne zmenili, a antidumpingové opatrenia môže nielen zrušiť alebo zachovať, ale ich aj zmeniť [rozsudky z 11. februára 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, bod 76; z 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 52, a z 18. októbra 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, neuverejnený, EU:T:2016:616, bod 57].

201 Komisii tak nemožno vytýkať, že počas konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 podrobnejšie nepreskúmala úlohu spoločnosti IPCT a nevyvodila z toho rovnaké právne dôsledky, aké z toho vyvodila pri priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2019.

202 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba zamietnuť druhú časť tohto žalobného dôvodu a v dôsledku toho všetky výhrady uvedené v rámci druhého (pozri body 157 a 168 vyššie) a tretieho žalobného dôvodu.

203 Zamietnutie prvých troch žalobných dôvodov má tiež za následok aj zamietnutie výhrad žalobkýň uvedených v bode 36 vyššie, keďže porušenia článku 9 ods. 4 druhého pododseku základného nariadenia a článku 9.3 antidumpingovej dohody WTO, na ktoré sa odvolávajú, sa zakladajú výlučne na výhradách, ktoré boli zamietnuté pri preskúmaní uvedených žalobných dôvodov.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu

204 Žalobkyne tvrdia, že ich právo na obhajobu bolo porušené z dôvodu, že Komisia im až listom z 2. augusta 2019, ktorý bol zaslaný v ten istý deň, ako bolo uverejnené napadnuté rozhodnutie, oznámila nové tvrdenia týkajúce sa skutočnosti, že PAV náklady boli vynaložené aj v prípade predaja prepojenému kupujúcemu, akým je IPU, a priznania pochybenia v tejto súvislosti pri priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2012 a konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018, ako aj stanov spoločnosti IPE a predmetných zmlúv. Tieto tvrdenia sú základom rozhodnutia Komisie jednak o zohľadnení namietaných PAV nákladov na účely určenia normálnej hodnoty a jednak o tom, že IPE sa už nebude považovať za vnútorné predajné oddelenie.

205 Žalobkyne zdôrazňujú, že na to, aby sa tomuto žalobnému dôvodu vyhovelo, nie sú povinné preukázať, že ak by mohli predložiť svoje pripomienky k uvedeným argumentom pred prijatím napadnutého nariadenia, jeho obsah by bol odlišný. Stačí, aby takýto predpoklad nebol úplne vylúčený, keďže by mohli lepšie zaistiť svoju obhajobu v prípade neexistencie procesnej vady. Z prvého a druhého žalobného dôvodu vyplýva, že žalobkyne mohli predložiť dodatočné pripomienky, ktoré by mohli spochybniť dôvodnosť zmien metódy, ktoré Komisia zaviedla do napadnutého nariadenia zohľadnením namietaných PAV nákladov a použitím spornej úpravy.

Nemožno teda úplne vylúčiť, že Komisia by mohla dospieť k odlišnému rozhodnutiu o otázkach vznesených v uvedených žalobných dôvodoch, ak by žalobkyne v priebehu správneho konania dostali informácie obsiahnuté v liste z 2. augusta 2019.

206 Komisia s tvrdeniami žalobkýň nesúhlasí.

207 Pred preskúmaním tvrdení žalobkýň týkajúcich sa údajného porušenia práva na obhajobu, pokiaľ ide tak o PAV náklady, ako aj o spornú úpravu, je potrebné pripomenúť základné zásady týkajúce sa uvedených práv.

208 Dodržiavanie práva na obhajobu predstavuje základnú zásadu práva Únie, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je právo byť vypočutý [pozri rozsudky z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 28 a citovanú judikatúru, a z 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, bod 38 a citovanú judikatúru].

209 Rešpektovanie práva na obhajobu, ktoré má zásadnú dôležitosť v konaniach týkajúcich sa prešetrovania dumpingu, že dotknutým podnikom musí byť v priebehu správneho konania umožnené vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti uvádzaných skutočností a okolností, ako aj k dôkazom, na ktoré Komisia prihliadala na podporu svojho tvrdenia o existencii dumpingových praktík, a ujmy, ktorá z nich vyplýva [rozsudky z 27. júna 1991, Al-Jubail Fertilizer/Rada, C-49/88, EU:C:1991:276, bod 17; zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 76 a 77, a z 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, bod 41].

210 Existencia nezrovnalosti pri rešpektovaní toho práva môže viesť k zrušeniu nariadenia, ktorým sa zavádza antidumpingové clo, len vtedy, ak existuje možnosť, že by správne konanie mohlo z dôvodu tejto nezrovnalosti viesť k inému výsledku, čo by sa konkrétne dotklo práva na obhajobu. Od tohto účastníka konania však nemožno požadovať, aby preukázal, že rozhodnutie Komisie by bolo iné, ale iba to, že takáto hypotéza nie je úplne vylúčená, keďže uvedený účastník konania by mohol lepšie zabezpečiť svoju obhajobu v prípade neexistencie procesnej nezrovnalosti (rozsudok z 10. apríla 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia/Komisia, T-301/16, EU:T:2019:234, body 66 a 67; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 78 a 79).

211 Napokon treba pripomenúť, že právo byť vypočutý sa vzťahuje na všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré tvoria základ rozhodovacieho aktu, ale nie na konečné stanovisko, ktoré chce správny orgán prijať. Toto právo teda nevyžaduje, aby bol správny orgán pred prijatím svojho konečného stanoviska k posúdeniu dôkazov predložených účastníkom konania povinný tomuto účastníkovi poskytnúť novú možnosť vyjadriť sa k uvedeným skutočnostiam (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. marca 2020, Tulliallan Burlington/EUIPO, C-155/18 P až C-158/18 P, EU:C:2020:151, bod 94 a citovanú judikatúru; z 19. mája 2010, IMI a i./Komisia, T-18/05, EU:T:2010:202, bod 109, a z 9. marca 2015, Deutsche Börse/Komisia, T-175/12, neuverejnený, EU:T:2015:148, bod 344).

212 Práve vzhľadom na tieto zásady treba preskúmať výhrady žalobkýň týkajúce sa údajného porušenia práva na obhajobu, pokiaľ ide na jednej strane o PAV náklady a na druhej strane o spornú úpravu.

O výhradách týkajúcich sa namietaných PAV nákladov

213 Podľa žalobkýň Komisia vo VID 2019 uviedla, že má v úmysle zohľadniť namietané PAV náklady na účely určenia normálnej hodnoty. Uvádzajú, že tento prístup Komisie kritizovali vo svojich pripomienkach k VID 2019, pričom tvrdia, že Komisia sa týmto svojím postupom vrátila k teórii, ktorú zastávala už v rámci konečného prešetrovania skončeného v roku 2018 a od ktorej upustila pri prijímaní vykonávacieho nariadenia 2018/1469 v nadväznosti na námietky, ktoré vzniesli.

214 Je pravda, že v bodoch 3 až 6 listu z 2. augusta 2019 Komisia po prvé spresnila, že žalobkyne vo svojich odpovediach na dotazník, ktorý im zaslala, uviedli existenciu nákladov týkajúcich sa predajov medzi prepojenými spoločnosťami v rámci skupiny Interpipe, po druhé, že predaje medzi týmito spoločnosťami zahŕňali PAV náklady, po tretie, že počiatočná metóda použitá na uplatnenie článku 2 základného nariadenia mala odrážať všetky náklady, ktoré znášal dotknutý podnik, a po štvrté, že namietané PAV náklady boli omylom vylúčené pri konečnom prešetrovaní skončenom v roku 2018 a priebežnom prešetrovaní skončenom v roku 2012, hoci ich zohľadnila pri pôvodnom prešetrovaní.

215 Tieto pripomienky Komisie, ktoré žalobkyne dostali po prijatí napadnutého nariadenia, však neobsahujú skutkové alebo právne okolnosti, o ktorých by predtým nevedeli a ku ktorým sa nemohli vyjadriť. Predstavujú základ konečného stanoviska Komisie k otázke namietaných PAV nákladov, takže podľa judikatúry pripomenutej v bode 211 vyššie v tejto súvislosti nemožno konštatovať nijaké porušenie práva na obhajobu.

216 Okrem toho, keďže žalobkyne tvrdia, že dodatočné tvrdenia, ktoré by mohli uviesť pred Komisiou, keby skôr získali skutočnosti uvedené v liste z 2. augusta 2019, sú tie, ktoré uviedli pred Všeobecným súdom (pozri bod 205 vyššie), treba uviesť, že všetky tieto tvrdenia boli zamietnuté pri preskúmaní ostatných žalobných dôvodov uvádzaných v tejto žalobe. Nie je teda preukázané, že ak by žalobkyne predložili tieto argumenty počas správneho konania, mohlo by to viesť k inému výsledku (pozri analogicky rozsudok z 30. apríla 2014, Tisza Erőmű/Komisia, T-468/08, neuverejnený, EU:T:2014:235, bod 217).

217 Preto je potrebné túto výhradu zamietnuť.

O výhradách týkajúcich sa spornej úpravy

218 Treba pripomenúť, že v liste z 2. augusta 2019, ktorého dátum sa zhoduje s uverejnením napadnutého nariadenia v Úradnom vestníku, Komisia doplnila jeho odôvodnenie o skutočnosti, ktoré z dôvodu ich dôvernej povahy nemôžu byť uvedené v tomto nariadení. V uvedenom liste Komisia odpovedala na námietky, ktoré žalobkyne uviedli vo svojich pripomienkach k VID 2019, na ktoré neodpovedala v dodatkovom informačnom dokumente z 27. júna 2019 (pozri bod 22 vyššie).

219 Štyri skutočnosti opísané v liste z 2. augusta 2019, z ktorých Komisia vychádzala pri uplatnení spornej úpravy (pozri body 151 až 155 vyššie), boli uvedené pre žalobkyne vo VID 2019, v bodoch 34 až 42. V pripomienkach k VID 2019 žalobkyne vymenovali tieto štyri skutočnosti a ku každej z nich zaujali stanovisko.

220 Žalobkyne však tvrdia, že list z 2. augusta 2019 obsahuje dodatočné odôvodnenia, ktoré sa nenachádzajú vo VID 2019. Komisia v ňom po prvýkrát spomenula, že dotknuté zmluvy stanovujú, že riziko bolo prevedené zo spoločnosti IPU na IPE alebo na IPCT a že stanovy

spoločnosti IPE neuvádzali, že IPE konala na základe pokynov spoločnosti IPU, ale stanovovali, že IPE môže vykonávať akúkoľvek finančnú, správcovskú alebo obchodnú transakciu súvisiacu s jej predmetom.

221 Treba však konštatovať, že tieto údajné dodatočné odôvodnenia sú len spresneniami týkajúcimi sa skutočností nachádzajúcich sa vo VID 2019, ktoré Komisia doplnila v nadväznosti na pripomienky, ktoré k nemu predložili žalobkyne. Tieto spresnenia, ktoré sa týkajú obsahu stanov spoločnosti IPE a dotknutých zmlúv, ktoré sú žalobkyniam zjavne známe, neobsahujú novú skutkovú a právnu okolnosť, ale týkajú sa otázok, ku ktorým sa žalobkyne vyjadrili v uvedených pripomienkach.

222 Preto treba dospieť k záveru, že Komisia v liste z 2. augusta 2019 iba uviedla svoje konečné stanovisko k spornej úprave prijatej na základe skutočností, ku ktorým mali žalobkyne príležitosť vyjadriť svoj názor. Za týchto okolností nemožno podľa judikatúry pripomenutej v bode 211 vyššie konštatovať nijaké porušenie práva na obhajobu.

223 Okrem toho úvahy uvedené v bode 216 vyššie sú uplatniteľné aj na tieto výhrady žalobkýň.

224 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba štvrtý žalobný dôvod zamietnuť a v dôsledku toho aj žalobu ako celok.

O trovách

225 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyne nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Interpipe Niko Tube LLC a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC sú povinné nahradiť trovy konania.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu dňa 14. júla 2021.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 6

Právny stav 6

O prvom žalobnom dôvode založenom na protiprávnosti zohľadnenia PAV nákladov súvisiacich s predajmi žalobkýň spoločnosti IPU pri výpočte normálnej hodnoty 7

O ustanoveniach napadnutého nariadenia týkajúcich sa normálnej hodnoty 10

O pôsobnosti článku 2 ods. 3, 4 a 6 základného nariadenia 11

O pojme jeden hospodársky subjekt a jeho dôsledkoch 13

O výhradách týkajúcich sa rozhodnutí orgánu na urovnávanie sporov WTO 15

O teoretickej povahe namietaných PAV nákladov 16

O porušení praxe Komisie 18

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri uplatnení sumy zodpovedajúcej PAV nákladom a zisku zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu na vývoznú cenu 18

O vývoji uplatnenia úpravy na skupinu Interpipe podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia a nariadení, ktoré mu predchádzali 21

– O úprave uplatnenej na skupinu Interpipe v nariadení č. 954/2006 a v nadväznosti na jej protiprávnosť konštatovanú v prvom rozsudku Interpipe 21

– O uplatnení spornej úpravy 23

O spochybnení skutočností, na ktorých sa zakladá sporná úprava, zo strany žalobkýň 24

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 11 ods. 9 základného nariadenia v rozsahu, v akom Komisia zmenila metódu výpočtu normálnej hodnoty a vývoznej ceny 25

O prvej časti týkajúcej sa zmeny metódy výpočtu normálnej hodnoty Komisiou 27

O druhej časti týkajúcej sa zmeny metódy výpočtu vývoznej ceny Komisiou 28

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu 30

O výhradách týkajúcich sa namietaných PAV nákladov 32

O výhradách týkajúcich sa spornej úpravy 32

O trovách 33